

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0219/2011

1.6.2011

SPRAWOZDANIE

w sprawie analizy możliwości zwiększenia celu 20 %-owej redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz oceny ryzyka ucieczki emisji (2011/2012(INI))

Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności

Sprawozdawca: Bas Eickhout

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej (*): Romana Jordan Cizelj, Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

(*): Procedura obejmująca zaangażowane komisje – art. 50 Regulaminu

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	27
OPINIA KOMISJI PRZEMYSŁU, BADAŃ NAUKOWYCH I ENERGII (*).....	29
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI.....	42

(*) Procedura obejmująca zaangażowane komisje – art. 50 Regulaminu

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie analizy możliwości zwiększenia celu 20 %-owej redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz oceny ryzyka ucieczki emisji (2011/2012(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Analiza możliwości zwiększenia celu 20 %-owej redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz ocena ryzyka ucieczki emisji”(COM(2010)0265) i towarzyszący dokument (SEC(2010)0650),
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” (COM(2011)0112) oraz stwierdzenie, że „w UE obowiązuje już prawodawstwo, które zapewnia zmniejszenie do 2020 r. emisji gazów cieplarnianych o 20% w porównaniu z poziomami z 1990 r. UE podtrzymuje swoje warunkowe zobowiązanie do redukcji o 30% pod warunkiem, że dojdzie do porównywalnego zmniejszenia po stronie innych krajów rozwiniętych oraz wniesienia odpowiedniego wkładu przez kraje rozwijające się”,
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Plan na rzecz efektywności energetycznej z 2011 r.” (COM(2011)0109),
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje dotyczące zmiany klimatu, a w szczególności rezolucję przyjętą w dniu 25 listopada 2010 r. w sprawie konferencji na temat zmiany klimatu w Cancún (COP 16)¹, w której Parlament wezwał do redukcji emisji gazów cieplarnianych o 30% do 2020 r. w porównaniu z poziomami z 1990 r.,
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych² na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie³,
- uwzględniając konkluzje Rady z czerwca 2010 r., w których przyznaje się, że Komisja powinna przeprowadzić bardziej szczegółową analizę opcji politycznych, a także kosztów i korzyści, w tym w razie potrzeby na szczeblu państw członkowskich,
- uwzględniając pakiet klimatyczno-energetyczny UE,
- uwzględniając projekt rozporządzenia Komisji ustalającego, na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, pewne ograniczenia w zakresie wykorzystania międzynarodowych jednostek z tytułu projektów związanych z gazami przemysłowymi,

¹ Tekst przyjęty, P7_TA(2010)0442.

² Dz.U. L 302 z 18.11.2010, s. 1.

³ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.

- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0219/2011),
- A. mając na uwadze, że cel UE i światowy w zakresie klimatu zakłada ograniczenie wzrostu temperatury spowodowanego zmianą klimatu do 2°C w porównaniu z poziomem sprzed okresu uprzemysłowienia; mając na uwadze, że pakiet klimatyczny przyjęty w grudniu 2008 r. stanowi pierwszy krok w kierunku zapewnienia zgodności działania UE z tym celem; mając na uwadze, że państwa odpowiedzialne za około 80% emisji na świecie zobowiązały się do ograniczenia emisji, chociaż strony UNFCCC przyznały w Cancún, że obecne zobowiązania są niewystarczające, aby osiągnąć cel 2°C,
 - B. mając na uwadze, że głównym celem pakietu klimatyczno-energetycznego jest obniżenie poziomu emisji w najbardziej opłacalny sposób,
 - C. mając na uwadze, że według Europejskiej Agencji Środowiska emisje gazów cieplarnianych w UE w 2009 r. były o 17,3% niższe niż w 1990 r.; podkreślając jednak, że jest to również w około jednej trzeciej spowodowane kryzysem gospodarczym,
 - D. mając na uwadze, że Międzynarodowa Agencja Energetyczna oszacowała, iż udział UE w globalnej emisji wyniósł 13% w 2010 r., a w 2030 r. wyniesie 9%,
 - E. mając na uwadze, że globalny limit emisji dwutlenku węgla, który umożliwi osiągnięcie celu 2°C, wynosi około 800 miliardów ton CO₂ na lata 2005–2050; mając na uwadze, że zgodnie z przewidywaniami udział UE w światowej populacji wyniesie w 2050 r. 5,7%,
 - F. mając na uwadze, że plan działania Komisji dotyczący przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. pokazuje, iż ponad połowę z obecnego celu 20% można uzyskać w oparciu o pozakrajowe środki kompensujące,
 - G. mając na uwadze, że art. 1 dyrektywy o handlu emisjami (2003/87/WE) „ustanawia system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie w celu wspierania zmniejszania emisji gazów cieplarnianych w efektywny pod względem kosztów oraz skuteczny gospodarczo sposób”,
 - H. mając na uwadze, że z powodu kryzysu gospodarczego emisje z sektorów objętych unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (ETS) były znacznie niższe niż przewidywano, poniżej poziomu początkowego przydziału, lecz jednocześnie zmniejszeniu uległa także zdolność inwestycyjna tych sektorów,
 - I. mając na uwadze, że obecna niższa cena emisji dwutlenku węgla będzie miała znaczący wpływ na decyzje operacyjne i inwestycyjne oraz że należy ją ściśle monitorować, gdyż – jeżeli się utrzyma – doprowadzi do ograniczenia dochodów ze sprzedaży na aukcji uprawnień przeznaczonych na finansowanie działań dotyczących klimatu w UE i w krajach rozwijających się,
 - J. mając na uwadze, że plan działania Komisji dotyczący przejścia na konkurencyjną

gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. zakłada, iż podniesienie do poziomu 30% będzie miało pozytywny wpływ na dochody państw członkowskich ze sprzedaży uprawnień na aukcjach, jeżeli osiągnięte zostaną wyznaczone na 2020 r. cele w zakresie odnawialnych źródeł energii oraz efektywności energetycznej, jak potwierdzili przywódcy państw w dniu 4 lutego 2011 r.,

- K. mając na uwadze, że według prognoz Międzynarodowej Agencji Energetycznej (MAE) światowy poziom emisji dwutlenku węgla w dziedzinie energetyki prawdopodobnie wzrośnie do 2035 r. o 21% ponad poziom z 2008 r., jeśli państwa będą wdrażały swoje zobowiązania przyjęte na mocy porozumienia kopenhaskiego w sposób ostrożny, co uniemożliwiłoby wówczas dalsze zmniejszenie globalnego ocieplenia do 2°C; mając na uwadze, że państwa nienależące do OECD uznaje się za odpowiedzialne za cały prognozowany wzrost emisji na świecie¹,
- L. mając na uwadze, że według Komisji intensyfikacja wysiłków w zakresie redukcji do 30% w porównaniu z poziomami z 1990 r., przy jednoczesnych skromnych zobowiązaniach innych państw, będzie miała początkowo nieznaczny wpływ na energochłonne sektory przemysłu UE, jeżeli w dalszym ciągu będą stosowane odpowiednie środki w zakresie efektywności energetycznej, a także szczególne środki dotyczące przemysłu, tam gdzie to niezbędne,
- M. mając na uwadze, że przy braku porozumienia światowego zapewniającego równe szanse część przemysłu europejskiego byłaby wciąż narażona na nieuczciwą konkurencję, chyba że utrzymano by szczególne środki w odniesieniu do sektorów narażonych na ucieczkę emisji,
- N. mając na uwadze, że zgodnie z szacunkami Międzynarodowej Agencji Energetycznej (MAE) w latach 2008–2030 światowe zapotrzebowanie na paliwa kopalne wzrośnie o 40%, głównie w krajach wschodzących i rozwijających się, w których emisje CO₂ wzrosną o około 45% do roku 2030,
- O. mając na uwadze, że przewroty w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie wyraźnie pokazują, że uzależnienie od paliw kopalnych, zwłaszcza ropy, doprowadziło do nieuzasadnionych na dłuższą metę kompromisów w zakresie polityki UE wobec państw dostarczających ropę, takich jak Libia, co powoduje, że ograniczenie uzależnienia od paliw kopalnych staje się pilną kwestią, również ze względu na politykę zewnętrzną,
- P. mając na uwadze, że na poziomie negocjacji UE zobowiązała się do zwiększenia celu redukcji emisji gazów cieplarnianych do 30%, o ile zostanie osiągnięte kompleksowe porozumienie międzynarodowe, w ramach którego wszystkie kraje uprzemysłowione podejmą równe zobowiązania dotyczące działań wymaganych w odniesieniu do ich gospodarek oraz obciążeń nałożonych na własne sektory produkcyjne,
- Q. mając na uwadze, że działania podejmowane tylko na poziomie UE nie wystarczą, by przeciwdziałać zmianie klimatu,

¹ Sprawozdanie Międzynarodowej Agencji Energetycznej (MAE) z dnia 9 listopada 2010 r. zatytułowane „World Energy Outlook 2010”.

- R. mając na uwadze, że niektóre kraje wschodzące i rozwijające się, od momentu ustanowienia celów UE z 2007 r. i 2008 r., wyznaczyły sobie ambitne cele, np. Brazylia – 36–39% w stosunku do wcześniejszej aktywności, Meksyk – 30% w stosunku do wcześniejszej aktywności, Malediwy – neutralność pod względem emisji dwutlenku węgla do 2020 r., Kostaryka – neutralność pod względem emisji dwutlenku węgla do 2021 r.,
- S. mając na uwadze, że również niektóre kraje uprzemysłowione, takie jak Norwegia, Japonia czy Szwajcaria, wyznaczyły sobie ambitne cele,
- T. mając na uwadze, że w kontekście negocjacji międzynarodowych konferencja na temat zmiany klimatu w Cancún (COP16), zorganizowana w grudniu 2010 r., nie przyczyniła się do znacznych postępów, jeżeli chodzi o przyjęcie wiążących zobowiązań krótko- i średnioterminowych przez wszystkie gospodarki uprzemysłowione i wschodzące,
- U. mając na uwadze, że bez globalnego porozumienia i współdziałania wielkich państw odpowiedzialnych za emisje CO₂ (USA, Chiny, Indie) UE nie może w żaden sposób wpłynąć na zachodzącą zmianę klimatu,
- V. mając na uwadze, że przyszłe dyplomatyczne działania w zakresie klimatu prowadzone przez UE w ramach Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych powinny koncentrować się na zdecydowanym zaangażowaniu państw trzecich, stworzyć z międzynarodowymi partnerami skuteczne mechanizmy współpracy oraz ustalić z państwami trzecimi wiążące cele w zakresie przeciwdziałania zmianie klimatu,
- W. mając na uwadze, że aby najskuteczniej złagodzić skutki zmiany klimatu, należy zająć się równocześnie kwestią redukcji emisji gazów innych niż CO₂, co można osiągnąć przy wykorzystaniu istniejących narzędzi i technologii i wdrożyć w nadchodzącej dekadzie w odniesieniu do urzędowych cen detalicznych niższych niż obecne ceny emisji dwutlenku węgla,
1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji z 2010 r., zgodnie z którym zwiększenie celu do 30% – co byłoby bardziej spójne z celem krajów rozwiniętych polegającym na zmniejszeniu emisji gazów cieplarnianych do poziomu górnej granicy przedziału 25–40% do 2020 r. – jest technicznie wykonalne i ekonomicznie opłacalne; odnotowuje, że zgodnie z komunikatem Komisji pt. „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” UE mogłaby zmniejszyć wewnętrzną emisję o co najmniej 25% do 2020 r., w pełni realizując cel w zakresie energii ze źródeł odnawialnych oraz efektywności energetycznej; zwraca jednak uwagę, że w planie działania nie ustalono nowego celu, oraz podkreśla, że należy uwzględnić konsekwencje gospodarcze i społeczne w państwach członkowskich;
 2. z zadowoleniem przyjmuje plan działania dotyczący przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r., w którym ustanawia się cele długoterminowe, ponownie potwierdzając unijny cel redukcji emisji gazów cieplarnianych o 80–95% do 2050 r., tak aby zmiana klimatu nie przekroczyła poziomu wzrostu temperatury o 2°C; przyjmuje do wiadomości plan działania do 2050 r., który przewiduje, że 80% redukcji emisji do 2050 r. powinno mieć miejsce w samej Unii Europejskiej oraz że liniowe ograniczanie jest rozsądne z perspektywy gospodarczej;

3. wzywa Komisję do jak najszybszego – najpóźniej do końca 2011 r. – przedstawienia propozycji zwiększenia wewnętrznego celu redukcji emisji gazów cieplarnianych do 25% do 2020 r. zgodnie z opłacalnym rozwiązaniem w ramach celu na 2050 r., określonego w planie działania na 2050 r., oraz osiągnięcia ogólnego celu 30 %-owej redukcji w 2020 r.;

Analiza bieżącego celu na poziomie 20%

4. podkreśla, że według klimatologów ograniczenie wzrostu temperatury do średnio 2°C nie gwarantuje, że uda się uniknąć bardzo niekorzystnych oddziaływań na klimat, ale przekroczenie 2°C może nasilić niekorzystne oddziaływania i zwiększyć prawdopodobieństwo osiągnięcia prognozy nieodwracalnych zmian, po przekroczeniu którego wysoki poziom temperatury zaczyna powodować uwalnianie naturalnie uwięzionego CO₂ z takich pochłaniaczy jak lasy czy wieczna zmarzlina oraz ograniczanie naturalnej zdolności oceanów do pochłaniania CO₂;
5. przypomina, że według czwartego sprawozdania z oceny IPCC, aby mieć 50% szansy na ograniczenie wzrostu temperatury do 2°C, kraje uprzemysłowione muszą ograniczyć swoje emisje o 25–40% do 2020 r.; podkreśla, że obecny cel UE nie jest zgodny z celem 2°C; podkreśla, że zgodnie z wnioskami z czwartego sprawozdania z oceny IPCC i nowszymi badaniami kraje rozwinięte powinny jako grupa zmniejszyć do 2020 roku swoje emisje gazów cieplarnianych o 25–40% poniżej poziomów z 1990 roku, natomiast kraje rozwijające się powinny jako grupa osiągnąć znaczne spowolnienie w stosunku do obecnie przewidywanego tempa wzrostu emisji – o 15–30% do 2020 roku¹;
6. przypomina, że UE, która generuje nieco ponad 10% emisji światowych, nie będzie w stanie sama rozwiązać problemu zmiany klimatu;
7. przypomina, że ustanowienie strategii 20-20-20 w 2007 r. i przyjęcie pakietu klimatyczno-energetycznego w 2008 r. wywarło pozytywny wpływ na szczeblu międzynarodowym, a niektóre kraje uprzemysłowione, a zwłaszcza niektóre kraje wschodzące i rozwijające się, wyznaczyły sobie ambitne cele, które w niektórych obszarach nawet przekraczają wymogi Unii Europejskiej dotyczące ewentualnego porozumienia międzynarodowego;
8. przypomina z drugiej strony, że przyjęte dotychczas zobowiązania państw trzecich ogólnie są poniżej wymagań i na pewno nie są wystarczające, aby osiągnąć cel ograniczenia wzrostu temperatury do 2°C, co stanowi uzasadnienie dla międzynarodowego opracowania etapu przejściowego;
9. zwraca uwagę, że Rada Europejska uznała za niezbędne dalsze redukcje w przedziale 80–95% do 2050 r., w porównaniu z 1990 r.; podkreśla, że przy linearnym spadku w latach 2009–2050 cel na 2020 r. znajdowałby się w przedziale 34–38% w porównaniu z 1990 r.;
10. ponownie stwierdza, że całkowita emisja dwutlenku węgla ma decydujące znaczenie dla systemu klimatycznego; zwraca uwagę, że nawet realizując cele do 2050 r., pod względem emisji gazów cieplarnianych UE nadal będzie około dwukrotnie przekraczać limit na osobę ustalony dla celu 2°C i że opóźnianie redukcji znacznie zwiększy całkowitą ilość emisji;

¹ Konkluzje Rady ds. Środowiska z dnia 14 marca 2011 r.

11. przypomina, że w sprawozdaniu Sterna wykazano, że najbardziej opłacalną metodę stanowi przeprowadzenie większości redukcji emisji na początku okresu zobowiązania;
12. odnotowuje, że koszt wariantu niepodjęcia działań na obecnym etapie jest większy niż dodatkowe 11 mld EUR wymagane do przejścia na cel 30% redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2020 r.;
13. podkreśla, że odkładanie działań na rzecz walki ze zmianą klimatu w Europie i na świecie nie tylko spowodowałyby wyższe koszty osiągnięcia celu ustalonego na 2050 r. ze względu na nietrafione inwestycje kapitałowe w sektory wysokoemisyjne i wolniejszy proces przyswajania technologii, lecz także utratę wiodącej innowacyjnej roli UE w dziedzinie badań, tworzenia miejsc pracy i przewodnictwa w zakresie bardziej ekologicznej zrównoważonej gospodarki;
14. zwraca uwagę, że w 2009 r. poziom emisji w Unii Europejskiej był o 17,3% niższy w stosunku do poziomu z 1990 r., co oznacza, że cel zwiększenia redukcji emisji do 20% nie jest wystarczającym impulsem dla podmiotów, aby inwestować w technologie nisko- i zeroemisyjne;
15. wyraża zaniepokojenie, iż obecny brak ambicji mógłby doprowadzić do niskich poziomów inwestycji oraz relatywnej stagnacji gospodarek europejskich w porównaniu z gospodarkami azjatyckimi;
16. zwraca uwagę, że zgodnie z analizą Komisji z 2010 r. nadwyżka uprawnień w ETS mogłaby wynosić do 2,4 miliarda uprawnień; zwraca uwagę, że przepis zezwalający na zdeponowanie uprawnień umożliwił utrzymanie cen emisji dwutlenku węgla na tym samym poziomie; ponadto uważa, że stałe przepisy dotyczące europejskiego rynku handlu uprawnieniami do emisji są istotne z punktu widzenia wspierania inwestycji oraz że inicjatywa Komisji na rzecz bezpiecznego dostępu do rejestru i usprawnienia regulacji rynku byłaby mile widziana;
17. przyznaje, że inwestycje w ekologiczne technologie zależą nie tylko od sygnału cenowego z rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla, lecz także od wdrażania spójnych strategii politycznych w dziedzinie środowiska mających na celu rozwój społecznej i bardziej ekologicznej gospodarki jako alternatywy dla spadku i kryzysu gospodarczego w kontekście tworzenia miejsc pracy; dochodzi zatem do wniosku, że nie da się jeszcze z pewnością przewidzieć zakresu, w którym ETS poprzez cel 20 %-owej redukcji będzie przyczyniał się do wprowadzania redukcji i niskoemisyjnych technologii w sektorach, które obejmuje, ze względu na znaczną rozpiętość cenową dwutlenku węgla, ryzykując tym samym ograniczenie się w nadchodzących dziesięcioleciach do infrastruktury i instalacji wykorzystujących węgiel;
18. zwraca uwagę, że z powodu niskiej ceny emisji dwutlenku węgla sprzedaż uprawnień na aukcji nie doprowadzi do uruchomienia środków na inwestycje na rzecz klimatu w oczekiwanym wymiarze; uważa, że państwa członkowskie powinny wspierać efektywne wykorzystanie dochodu z aukcji na etapie trzecim, tak aby promować badania i rozwój oraz innowacje w celu zredukowania emisji gazów cieplarnianych w perspektywie długoterminowej; jest głęboko przekonany, że skuteczna koordynacja pomiędzy państwami członkowskimi za pośrednictwem Komisji powinna umożliwić wykorzystanie

większej części tego dochodu na realizowane wspólnie projekty wspólnotowe, tak aby stworzyć dla UE możliwości skutecznego konkurowania z polityką rywali w dziedzinie badań naukowych;

19. popiera pomysł wydzielenia w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji 1,4 miliarda przydziałów przed 2020 r. jako możliwego rozwiązania w kontekście utrzymania zachęt w ETS i zapewnienia poziomu rygorystyczności przewidzianego w momencie przeprowadzania procedury legislacyjnej; wzywa też do sprzedania na aukcji na szczeblu UE znaczącej liczby uprawnień, tak aby wesprzeć akcelerator technologii i sfinansować sprawiedliwy mechanizm przejścia dla europejskiej siły roboczej; wzywa Komisję do przedstawienia propozycji, w jaki sposób politykę tę można zrealizować w praktyce;

Aspekty polityki przemysłowej

20. podkreśla, że kryzys gospodarczy doprowadził do znacznego zmniejszenia produkcji przemysłowej i znacznego spadku wzrostu gospodarczego oraz do wzrostu bezrobocia, a jednocześnie do ograniczenia emisji i zmniejszenia zużycia energii; uważa, że tego ograniczenia emisji nie należy interpretować jako znaku, że UE znajduje się na właściwej drodze do realizacji ogólnych celów w zakresie zmniejszenia emisji; przyznaje, że pomimo iż nadwyżka uprawnień jest korzystna dla instalacji, możliwe jest, że kryzys gospodarczy wpłynął jednak na możliwości inwestowania przez przemysł w dalsze ograniczenia emisji;
21. zwraca uwagę, że coraz więcej państw na świecie uznało potencjał, jaki tkwi w technologiach klimatycznych i środowiskowych, oraz odpowiednio przekształca swoje gospodarki; w związku z tym dostrzega konkurencyjne wyzwanie związane z rozwojem technologii środowiskowych w nowym chińskim planie pięcioletnim;
22. podkreśla, że Chiny są światowym liderem w dziedzinie instalacji farm wiatrowych oraz że chińscy i indyjscy producenci turbin wiatrowych znajdują się w gronie dziesięciu najlepszych producentów w tym zakresie, a także iż Chiny i Tajwan produkują obecnie większość paneli fotowoltaicznych sprzedawanych na rynku międzynarodowym; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podejmowania działań mających na celu propagowanie w UE ekologicznego rozwoju i produkcji w zakresie zarówno takich, jak i nowych, innowacyjnych technologii, które są niezbędne do osiągnięcia ambitnych celów związanych z ograniczeniem emisji gazów cieplarnianych;

Aspekty polityki energetycznej

23. zgadza się z założeniem Komisji i MAE, że opóźnianie inwestycji w ograniczenie emisji oraz w odpowiednie technologie energetyczne spowodowałoby wyższe koszty na późniejszym etapie; uważa, że jeżeli UE ma zrealizować do 2050 r. swój długoterminowy cel ograniczenia emisji o 80–95%, który potwierdziła ponownie Rada Europejska w dniu 4 lutego 2011 r., będzie musiała zwiększyć tempo swoich działań; z zadowoleniem przyjmuje zatem zamiar sporządzenia przez Komisję wykresów obrazujących realizację celów długoterminowych w możliwie oszczędny i skuteczny sposób;
24. jest głęboko zaniepokojony faktem, że UE nie zmierza ku osiągnięciu celów polegających

na zmniejszeniu zużycia energii o 20% w porównaniu z założeniami na rok 2020 z powodu braku zaangażowania, ambicji i inwestycji ze strony państw członkowskich i samej UE; w pełni zgadza się z wnioskami, jakie można wyciągnąć z niedawno przedstawionych przez Komisję komunikatów zatytułowanych „Plan na rzecz efektywności energetycznej z 2011 r.” oraz „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.”, mianowicie że polityka na rzecz efektywności energetycznej ma zasadnicze znaczenie dla dalszego ograniczania emisji CO₂; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zadbania o to, by środki na rzecz zwiększenia efektywności energetycznej, zwłaszcza w dziedzinie budynków, ogrzewania miejskiego i transportu, otrzymały większe dofinansowanie w przyszłej perspektywie finansowej; wyraża ubolewanie nad faktem, że nie położono większego nacisku na efektywność energetyczną podczas omawiania przez Radę Europejską w dniu 4 lutego 2011 r. priorytetów w dziedzinie energetyki;

25. zwraca uwagę, że obecny cel zakładający ograniczenie emisji o 20% opiera się na tzw. koszyku energetycznym, uwzględniającym w niektórych państwach członkowskich również energię jądrową; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji o poddaniu elektrowni jądrowych w UE testowi warunków skrajnych, który umożliwi podjęcie wymaganych działań w celu zapewnienia ich bezpieczeństwa; uważa, że podjęta przez niektóre państwa członkowskie decyzja o zamknięciu kilku istniejących reaktorów jądrowych, a także zwiększenie nakładów inwestycyjnych na budowę nowych elektrowni jądrowych, mogłoby sprawić, że niektóre państwa członkowskie dokonałyby przeglądu środków krajowych przyjętych z myślą o osiągnięciu obecnego celu 20%;
26. z zadowoleniem odnosi się do faktu, że według niedawno przedstawionych krajowych planów działania w zakresie energii odnawialnej UE mogłaby przekroczyć swoje cele na rok 2020 dotyczące energii odnawialnej, jeśli te plany działania zostaną w pełni wdrożone, a instrumenty finansowe usprawnione; wzywa Komisję do skrupulatnego monitorowania ich wdrażania oraz do działania na rzecz stworzenia stabilnych warunków do inwestycji do 2020 r. i później oraz osiągnięcia lepszej integracji rynku energii ze źródeł odnawialnych; apeluje do Komisji, by przeanalizowała i w miarę potrzeby zwiększyła wiążący prawnie cel dotyczący energii ze źródeł odnawialnych po 2020 r.;
27. apeluje, by UE zwiększyła wysiłki na rzecz rozwoju źródeł energii odnawialnej w zakresie produkcji energii elektrycznej i stworzyła ramy dla inteligentnych sieci, aby zagwarantować coraz bardziej zdecentralizowaną produkcję energii; podkreśla, że osiągnięcie tego wymaga większych inwestycji w przedsięwzięcia infrastrukturalne w dziedzinie energetyki;
28. zauważa, że z powodu wielu barier rynkowych i regulacyjnych nadal nie wykorzystuje się w UE wielu okazji do zaoszczędzenia energii; wzywa do określenia celów w zakresie wykorzystania odnawialnych źródeł energii, przyjęcia norm dla produktów i pojazdów energooszczędnych oraz propagowania proekologicznych zamówień publicznych;
29. zauważa, że normy techniczne w zakresie inteligentnych sieci energetycznych powinny, zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej z dnia 4 lutego 2011 r., zostać przyjęte najpóźniej do końca 2012 r.;
30. podkreśla znaczenie inteligentnych sieci i inteligentnych liczników dla integracji energii

elektrycznej z różnych źródeł, w tym ze źródeł odnawialnych; pozytywnie ocenia pracę grupy zadaniowej ds. inteligentnych liczników i upoważnienie do normalizacji nr 441 wydane dnia 12 marca 2009 r. dla CEN, CENELEC i ETSI dotyczące rozwoju otwartej architektury w dziedzinie urządzeń pomiarowych oraz apeluje do Komisji, aby jak najszybciej przedłożyła szereg zaleceń i wniosków legislacyjnych dotyczących pełnego stosowania takich urządzeń, przywiązując szczególną wagę do kwestii opracowania norm oraz możliwości poczynienia oszczędności energii dzięki inteligentnym licznikom; apeluje ponownie, by ustalono, że celem polityki jest wyposażenie 50% gospodarstw domowych w Europie w inteligentne liczniki do 2015 r.¹;

31. podkreśla bezwzględną konieczność dostosowania polityki normalizacyjnej w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych do sytuacji na rynku wymagającej interoperacyjności, która przyczyni się do przyspieszenia prac nad normami technicznymi pojazdów elektrycznych oraz inteligentnych sieci i liczników, mając na uwadze zakończenie tego procesu do 2012 r.;
32. podkreśla, że technologie informacyjno-komunikacyjne mogą usprawnić transport drogowy i przyczynić się dodatkowo do ułatwienia stosowania bezpieczniejszych, bardziej inteligentnych i bardziej ekologicznych samochodów w Europie; podkreśla rolę agendy cyfrowej, która powinna nadawać priorytetowe znaczenie środowiskowemu potencjałowi inteligentnych samochodów i dróg oraz pilotażowym projektom badawczo-rozwojowym dotyczącym urządzeń V2V i V2R;
33. zauważa, że warunkiem koniecznym do terminowego osiągnięcia przez UE celów w zakresie energii i klimatu jest przyspieszenie procedur wydawania zezwoleń i znalezienie nowych sposobów finansowania nowych przedsięwzięć infrastrukturalnych, w szczególności związanych z wydajnością energetyczną i innowacyjnością; podkreśla, że nowe przedsięwzięcia infrastrukturalne w dziedzinie energetyki muszą być zgodne z założeniami długoterminowej polityki UE w obszarze energii i klimatu;
34. z zadowoleniem przyjmuje uzgodnienia dotyczące wykorzystania niezaangażowanych środków finansowych z Europejskiego Programu Odbudowy (przedsięwzięcia energetyczne) w celu utworzenia specjalnego instrumentu finansowego wspierającego inicjatywy na rzecz zrównoważonej energii na poziomie lokalnym i regionalnym; wzywa do dokładnego monitorowania tego instrumentu, aby ocenić, czy tego typu finansowanie mogłoby służyć za wzór dla przyszłych instrumentów wspierających zrównoważone inwestycje niskoemisyjne;

Aspekty badań naukowych i innowacji

35. zwraca uwagę, że na cel polityczny strategii UE 2020 w zakresie wydatków na badania naukowe wynoszący 3% PKB składają się wydatki sektora prywatnego (2%) i publicznego (1%); zauważa, że nadal szczególnie kłopotliwe jest osiągnięcie trzyprocentowego celu, zwłaszcza w przypadku wydatków sektora prywatnego na badania naukowe; zwraca uwagę, że brak zaangażowania w zakresie finansowania badań naukowych utrudnia rozwój bardzo energooszczędnych technologii przyjaznych

¹ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie nowej europejskiej agendy cyfrowej: 2015.eu (2009/2225(INI)).

środowisku;

Możliwości i narzędzia służące przekroczeniu celu 20%

36. przypomina, że zgodnie z analizą Komisji zwiększenie celu redukcji do 30% przy wysiłkach krajowych na poziomie 25% oznacza obecnie wzrost o 11 mld EUR w porównaniu z prognozami z 2008 r. dotyczącymi bezwzględnych kosztów realizacji pakietu klimatyczno-energetycznego w 2020 r.; odnotowuje ocenę Komisji, według której doprowadzi to do wzrostu ceny emisji dwutlenku węgla w unijnym ETS do około 30 EUR za tonę, tj. w przybliżeniu do poziomu uznanego w 2008 r. za niezbędny do osiągnięcia celu 20 %-owej redukcji;
37. podkreśla, że aby uzyskać redukcję emisji gazów cieplarnianych na poziomie 30% do 2020 r., niezbędne są wysokie i stałe ceny emisji dwutlenku węgla w celu stymulowania inwestycji w technologie niskoemisyjne;
38. zwraca uwagę na wspólne oświadczenie dyrektorów generalnych wiodących w Europie przedsiębiorstw użyteczności publicznej z lutego 2011 r., w którym apelują oni do UE o ustalenie wewnętrznego celu w zakresie redukcji emisji na poziomie 25%, a także na wspólne oświadczenie przedsiębiorstw z października 2011 r., w którym wzywa się do ustalenia celu redukcji emisji w 2020 r. na poziomie 30%; tym samym zgodnie z głównymi poglądami w przemyśle europejskim obecnie jest czas na działanie i wyjście poza 20 %-owy cel redukcji w 2020 r.;
39. uznaje, że kryzys gospodarczy obniżył zdolność gospodarki UE do inwestowania w technologie niskoemisyjne;
40. apeluje o stosowanie ogólnej zasady, że UE powinna wybierać najbardziej opłacalne rozwiązania, dążąc do ograniczenia emisji CO₂, przy jednoczesnym wspieraniu tego, by obiecujące innowacyjne technologie i inwestycje, które są zgodne z długoterminowym celem UE w zakresie klimatu, były wdrażane we właściwym czasie; uważa, że stosując tę zasadę, należy przestrzegać zasady pomocniczości;
41. podkreśla, że kompleksowy zestaw środków, takich jak zachęty dla dodatkowych inwestycji, ukierunkowana na wzrost polityka budżetowa oraz zamówienia publiczne, jest niezbędny w celu zagwarantowania, że wzrost gospodarczy i zmniejszenie bezrobocia oraz emisji gazów cieplarnianych będą się wzajemnie wzmacniać; wskazuje na dyrektywę Rady 2003/96/WE w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej, która zezwala już na pewne wyłączenia i ograniczenia w opodatkowaniu; m.in. ze względu na aspekty dotyczące konkurencyjności i środowiska;
42. wzywa Komisję do regularnego przeprowadzania analiz oraz do zapewnienia racjonalnego pod względem kosztów podziału dodatkowych wysiłków pomiędzy sektorami uczestniczącymi i nieuczestniczącymi w ETS, takiego samego jak w pakiecie klimatycznym; dlatego wzywa państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków w zakresie innowacyjnych inwestycji i wdrażania przepisów obowiązujących dyrektyw w sprawie oszczędności energii, aby osiągnąć bardziej ambitne cele;

43. w pełni zgadza się z analizą Komisji, zgodnie z którą przyjęcie celu 30 %-owej redukcji przy efektywnym pod względem kosztów podziale wysiłków pomiędzy sektorami uczestniczącymi i nieuczestniczącymi w ETS, jak również przy krajowych wysiłkach redukcyjnych na poziomie 25% (reszta podlega kompensacji), odpowiadałoby obniżeniu pułapu emisji w ramach ETS o 1,4 miliarda uprawnień;
44. zwraca uwagę na możliwość wprowadzenia zmiany w ETS, likwidując uprawnienia przeznaczone do sprzedaży na aukcji; podkreśla jednak, że stabilny i przewidywalny unijny system handlu uprawnieniami do emisji ma zasadnicze znaczenie dla decyzji inwestycyjnych; ponadto zauważa, że ten wariant wymagałby dostosowania w postaci przeglądu dyrektywy o handlu emisjami;
45. apeluje do UE, aby zagwarantowała długoterminowe zabezpieczenie inwestycji oraz przewidziała elastyczne mechanizmy w przypadku pogorszenia koniunktury gospodarczej (np. w celu uniknięcia nadmiernych przydziałów);
46. podkreśla konieczność ograniczenia emisji CO₂ w sektorze transportowym poprzez zapewnienie znormalizowanej europejskiej infrastruktury dla pojazdów elektrycznych oraz większych zachęt dla producentów zrównoważonego biopaliwa drugiej generacji będącego alternatywą dla paliw kopalnych; apeluje o częstsze korzystanie z transportu publicznego;
47. przyznaje, że pewien potencjał redukcji o największej opłacalności można zaobserwować w państwach członkowskich o PKB na mieszkańca poniżej średniej UE i że interwencja publiczna mająca ułatwić finansowanie wstępnych inwestycji może okazać się niezbędna do osiągnięcia redukcji w sektorach nieuczestniczących w ETS; zwraca uwagę na konieczność dokonania rewizji mechanizmów finansowych UE w celu pobudzenia w opłacalny sposób redukcji emisji gazów cieplarnianych w UE;
48. uważa, że dostępne powinny być również mechanizmy finansowania publicznego, aby ułatwić przejście w państwach członkowskich na bardziej ekologiczny koszyk energetyczny; finansowanie takie powinno być uzależnione od rzeczywistego, możliwego do wykazania przejścia na znacznie bardziej ekologiczną produkcję energii;
49. podkreśla potrzebę wypracowania struktury polityk, która sprawi, że polityka klimatyczna będzie dla przemysłu szansą, nie zaś zagrożeniem, oraz zwraca uwagę, że polityka klimatyczna to integralna część polityki efektywnego gospodarowania zasobami i innowacyjności;
50. odnotowuje, że zwiększenie efektywności energetycznej i zmniejszenie zależności od surowców doprowadziłoby do znaczących korzyści w dziedzinie efektywności energetycznej i niższych emisji CO₂;
51. ponownie podkreśla, że zwiększenie wydajności energetycznej daje w szczególności znaczne możliwości ograniczenia emisji w zakresie kosztów negatywnych, oraz że w rezultacie istnieje szereg środków ochrony klimatu, które mogłyby się zwrócić po prostu dzięki związanym z nimi niższymi kosztom energii; wzywa do szybszego przyjmowania ambitnych środków wykonawczych na mocy dyrektywy w sprawie ekoprojektu oraz

zapewnienia dynamicznego przeglądu wymogów minimalnych; wzywa Komisję do przeglądu metodologii oraz dyrektywy, tak aby umożliwić ustanawianie wymogów blisko lub na poziomie obecnych najlepszych dostępnych technik po przyjęciu podejścia polegającego na „równaniu w górę”; ponadto podkreśla, że należy opracować strategię komunikacyjną, aby dostarczyć kompleksowe informacje zarówno przedsiębiorcom, jak i konsumentom;

52. wzywa do ustanowienia konkretnych celów, nie związanych z ETS czy wspólnym wysiłkiem redukcyjnym, w zakresie użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa w UE, zapewniając ciągłość redukcji emisji i integralność środowiskową zaangażowania sektora w redukcję emisji, jak również ściśle monitorowanie i rozliczanie; wzywa Komisję do dalszego wyjaśnienia wpływu użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa na emisje w ramach zobowiązań UE i państw członkowskich w zakresie gazów cieplarnianych, a także do przedłożenia Parlamentowi Europejskiemu sprawozdania w tej sprawie w ramach przygotowań do konferencji COP 17, która odbędzie się w listopadzie 2011 r. w Durbanie;
53. podkreśla potencjał rolnictwa we wnoszeniu zasadniczego wkładu w przeciwdziałanie zmianie klimatu, a w szczególności potencjał związany z wykorzystaniem odpadów rolnych do produkcji zrównoważonej energii, co zapewni rolnikom dodatkowe źródło dochodu; uważa, że przyszła WPR powinna stać się narzędziem w rękach państw członkowskich, umożliwiającym osiągnięcie celów w zakresie ochrony środowiska i zmiany klimatu, oraz że powinna ona pomóc rolnikom czerpać korzyści nieodłącznie związane z rozwojem ekologicznym; uważa, że składnik ekologiczny WPR musi być częścią płatności bezpośrednich w pierwszym filarze, aby uniknąć skomplikowanych procedur administracyjnych, zagwarantować, że stanowi on zachętę do podejmowania przez rolników zobowiązań w zakresie środowiska naturalnego oraz aby zapewnić jednolite wdrażanie we wszystkich państwach członkowskich;
54. uważa, że najwyższą wagę ma włączenie w zakres instrumentów polityki rolnej UE zachęt do zmniejszania wpływu klimatu na rolnictwo, również w ramach wsparcia z pierwszego filaru;
55. uznaje utratę potencjalnych dochodów z nadwyżki jednostek przyznanej emisji (AAU) w odniesieniu do pierwszego okresu rozliczeniowego w ramach protokołu z Kioto, aby chronić integralność środowiskową reżimu klimatycznego po 2013 r., i wzywa do uwzględnienia tej kwestii w przyszłych ramach finansowych;
56. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by zapewniły przekazanie wszystkich dochodów ze sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji na dalsze inwestycje w środki łagodzące i przystosowawcze oraz efektywne ich wykorzystanie, tak aby zwiększyć efektywność energetyczną i poprawić efektywne gospodarowanie zasobami w społeczeństwie, szczególnie w sektorze energii i przemysłu, a nie czerpać te środki z budżetów ogólnych państw członkowskich;
57. ponownie potwierdza, że co najmniej 50% dochodów ze sprzedaży na aukcjach powinno być ponownie inwestowane w innowacyjne i zrównoważone technologie;
58. nalega, by Komisja aktywnie monitorowała wydatkowanie przez państwa członkowskie

dochodów ze sprzedaży na aukcjach i przedkładała z tych działań coroczne sprawozdanie Parlamentowi;

59. uważa, że systemy ETS będą stanowiły w pełni skuteczny instrument redukcji emisji na poziomie światowym, o ile zostaną przyjęte przez wszystkie najważniejsze gospodarki światowe i połączone z innymi instrumentami (takimi jak dobrowolne umowy, środki o charakterze podatkowym itp.) określonymi z uwzględnieniem priorytetów i możliwości poszczególnych krajów;
60. powtarza, że konieczne jest zniwelowanie rozbieżności między dobrowolnym charakterem zobowiązań przyjętych na szczeblu międzynarodowym przez kraje spoza UE a uznaniem międzynarodowego systemu wiążącego prawnie;
61. uwzględnia, że w komunikacie Komisji pt. „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” podkreśla się konieczność zachowania czujności w kontekście ryzyka ucieczki emisji, tak aby zapewnić równe warunki;
62. ponownie podkreśla, że unijne cele redukcji należy przede wszystkim zrealizować w UE; przypomina, że korzystanie z międzynarodowych systemów kompensacji zastępuje inwestycje w gospodarkę UE i opóźnia redukcje wewnątrz UE; wzywa Komisję i państwa członkowskie do uzupełnienia obecnego systemu bezpośredniego ewidencjonowania emisji bazującego na produkcji o ewidencję bazującą na konsumpcji i do przeanalizowania, czy emisje rzeczywiście zostały zmniejszone, nie zaś wyeksportowane; wzywa Komisję do przedłożenia propozycji, ponieważ zmiana wzorców konsumpcji i efektywna gospodarka zasobami to faktyczna odpowiedź w kontekście łagodzenia zmiany klimatu;
63. bierze pod uwagę fakt, że w konkluzjach Rady z dnia 14 marca 2011 r. państwa członkowskie ponownie podkreśliły znaczenie zapewnienia ciągłości elastycznych mechanizmów przy ich jednoczesnym usprawnianiu oraz ustanowienia na konferencji klimatycznej w Durbanie nowych sektorowych lub rozbudowanych mechanizmów rynkowych, tak aby zwiększyć opłacalność i wspierać działania łagodzące, przyczyniając się jednocześnie do zrównoważonego rozwoju;
64. wzywa do ustanowienia dodatkowych kryteriów jakości w celu wykorzystania międzynarodowych środków kompensujących w UE poprzez wprowadzenie rygorystycznych norm jakości projektów gwarantujących poszanowanie praw człowieka, a także wiarygodną, możliwą do weryfikacji i rzeczywistą dodatkową redukcję emisji, która wspiera też zrównoważony rozwój w krajach rozwijających się;
65. wzywa Komisję do natychmiastowego zaproponowania sposobu, w jaki Unia może najlepiej uzupełnić swoje działania ukierunkowane na łagodzenie zmiany klimatu o wysiłki mające na celu redukcję emisji gazów innych niż CO₂, takich jak fluorowęglowodory (HFC), które są najszybciej rozpowszechniającymi się substancjami zanieczyszczającymi na świecie, oraz fluoroform (HFC-23); apeluje do Komisji o wsparcie inicjatywy na rzecz uwzględnienia wytwarzania HFC w protokole montrealskim oraz o zawieranie dwustronnych porozumień z państwami trzecimi w sprawie ograniczania HFC-23, z zamiarem stopniowego wyeliminowania gazów innych niż CO₂ i

redukcji HFC-23 w sposób racjonalny pod względem kosztów, w przypadku publicznych ofert cenowych o niższym poziomie niż obecne ceny emisji dwutlenku węgla;

66. wzywa Komisję, by w kontekście działań ukierunkowanych na łagodzenie zmiany klimatu opracowała strategię regulującą szybkie działania w celu szybszego wycofania chlorofluorowęglowodorów (HCFC), a także odzyskiwania i niszczenia szkodzących warstwie ozonowej stratosfery gazów cieplarnianych występujących w porzuconych produktach i sprzęcie;
67. wzywa Komisję, by w kontekście działań ukierunkowanych na łagodzenie zmiany klimatu opracowała strategię regulującą szybkie działania w celu redukcji emisji czarnego węgla, nadając priorytetowe znaczenie emisjom mającym wpływ na regiony śniegu i lodu, w tym na Arktykę;
68. wzywa Komisję, by w kontekście działań ukierunkowanych na łagodzenie zmiany klimatu opracowała strategię regulującą szybkie działania w celu redukcji ilości gazów zanieczyszczających, które prowadzą do powstawania ozonu troposferycznego (w dolnych warstwach atmosfery), gazu cieplarnianego o istotnym wpływie;

Środki w dziedzinie energetyki

69. apeluje, aby priorytetem środków w zakresie polityki dotyczącej klimatu w przyszłości była wydajność energetyczna; przyznaje, że, zgodnie z opracowanym przez Komisję planem działania do 2050 r., UE będzie w stanie ograniczyć do 2020 r. wewnętrzną emisję o co najmniej 25%, jeżeli będzie nadal realizować swoją obecną politykę, dążąc w szczególności do osiągnięcia do 2020 r. dwudziestoprocentowego celu w zakresie wydajności energetycznej; zauważa, że z analizy przeprowadzonej przez Komisję wynika, że ten poziom ograniczenia emisji i tak sprzyjałby pod względem efektywności kosztów realizacji długoterminowego celu zakładającego redukcję o 80–95% emisji gazów cieplarnianych, w stosunku do poziomów z 1990 r., oraz że rozwiązanie mniej ambitne skutkowałoby znacznie wyższymi kosztami ogólnymi w całym okresie;
70. podkreśla, że ostatnie wydarzenia na płaszczyźnie międzynarodowej wyraźnie wskazują, iż osiągnięcie celu 20 %-owej poprawy efektywności energetycznej jest jeszcze bardziej naglące niż dotychczas; proponuje dążyć do osiągnięcia tego celu w oparciu o zbiór instrumentów obejmujących środki unijne i krajowe, np. zachęty podatkowe, preferencyjne kredyty, dotacje pośrednie, zmiany prawa najmu, wytyczne w zakresie przetargów publicznych i ustalenie standardów; ponownie wzywa do wprowadzenia obowiązkowych dla państw członkowskich celów w zakresie efektywności energetycznej oraz apeluje o jak najszybsze przełożenie celu zwiększenia redukcji do 20% na cele krajowe, które staną się prawnie wiążące; uznaje, że należy jednak pozostawić państwom członkowskim wybór środków zgodnie z zasadą pomocniczości;
71. apeluje do Komisji o ustanowienie skutecznych ram prawnych w celu zagwarantowania, że państwa członkowskie wywiążą się w pełni ze swoich zobowiązań w zakresie celów związanych z oszczędnością energii do 2020 r. albo poprzez wprowadzenie wymogu, że krajowe plany działania na rzecz wydajności energetycznej muszą zostać zatwierdzone przez Komisję, albo za pomocą innych środków; wzywa Komisję, aby ułatwiała i monitorowała realizację krajowych planów działania na rzecz wydajności energetycznej, a

w razie konieczności – w przypadku niewywiązywania się ze zobowiązań – rozważała wszczęcie postępowanie w sprawie naruszenia; w związku z tym odwołuje się do swojej rezolucji z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie zmiany planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii¹;

72. podkreśla, że oszczędność energii osiągnięta poprzez poprawę wydajności energetycznej stanowi najbardziej oszczędny sposób zapewnienia dalszego ograniczenia emisji CO₂; zwraca uwagę na niewykorzystany potencjał w zakresie charakterystyki energetycznej budynków przez cały cykl ich życia, w szczególności istniejących budynków, sektora transportu (w tym transportu powietrznego), zamówień publicznych, wytwarzania produktów energochłonnych, produkcji, przetwarzania i przesyłu energii, w tym systemu lokalnego ogrzewania; przypomina, że zasadnicze znaczenie mają konkretne działania w tych dziedzinach i zwraca uwagę na odnośne propozycje zawarte w sprawozdaniach Bendtsena i Kolarskiej-Bobińskiej; nalega, aby środki na rzecz oszczędności energii zostały wdrożone w pierwszej kolejności na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym oraz aby opracowano strategię komunikacyjną dotyczącą projektów UE w celu zapewnienia zarówno przedsiębiorstwom, jak i konsumentom pełnych informacji; podkreśla potencjał wprowadzenia systemu zobowiązującego przemysł energetyczny do oszczędności energii, zgodnie z sugestią zawartą przez Komisję w planie na rzecz efektywności energetycznej, co przyniosło już pozytywne skutki w niektórych państwach członkowskich;
73. zwraca uwagę na potencjał MŚP w zakresie oszczędności energii, ponieważ obecnie jedynie 24% europejskich MŚP aktywnie realizuje działania na rzecz zmniejszenia swojego oddziaływania na środowisko; podkreśla, że chociaż każde MŚP korzysta z usług przynajmniej jednego konsultanta finansowego, nie otrzymują one podobnych porad w zakresie oszczędności energii i efektywności energetycznej, toteż MŚP potrzebowałyby również pomocy eksperta ds. energii i ochrony środowiska;
74. zwraca uwagę, że według Komisji blisko 8 mld EUR ze środków UE dostępnych na finansowanie efektywności energetycznej pozostaje niewykorzystanych; z zadowoleniem przyjmuje więc zamierzenia Komisji związane z ułatwianiem i propagowaniem wykorzystania funduszy strukturalnych na remonty budynków związane ze zwiększaniem ich efektywności energetycznej; oczekuje na przedstawienie konkretnych inicjatyw, łącznie z zasadami finansowania;
75. podkreśla, że zaostrenie celów UE w zakresie klimatu wiązałoby się ze znacznym wzmoczeniem wysiłków i zwiększeniem inwestycji w rozwój oraz szybkim uruchomieniem zrównoważonych i niskoemisyjnych technologii, inteligentnych sieci oraz prowadzeniem badań w dziedzinie energetyki; za istotne uważa zapewnienie odpowiedniego finansowania strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych (plan EPSTE) po 2013 r.; podkreśla, że strategia energetyczna z ambicją osiągnięcia celów w zakresie klimatu przewyższających 20% musi zostać oparta w całości na technologiach energetycznych przyjaznych dla klimatu;
76. zauważa, że Komisja oszacowała na 1 bilion EUR potrzeby inwestycyjne w zakresie nowych mocy produkcyjnych w sektorze energetycznym oraz modernizacji infrastruktury

¹ Teksty przyjęte, P7_TA-PROV(2010)0485.

przesyłu i dystrybucji energii UE do 2020 r. oraz że będą one finansowane głównie ze środków pochodzących z taryf energetycznych; wzywa do przeprowadzenia tych inwestycji, aby zakończyć tworzenie powiązanego wzajemnie wewnętrznego rynku energii, zapewnić bezpieczeństwo dostaw, poprawić integrowanie odnawialnych źródeł energii w ramach europejskiego systemu energetycznego, przy uwzględnieniu swoistych cech koszyka energetycznego każdego z państw, oraz zwiększyć wydajność energetyczną i umożliwić konsumentom czerpanie korzyści z nowych technologii; podkreśla jednak, że przy podnoszeniu poziomu niezbędnego finansowania musi obowiązywać zasada „zanieczyszczający płaci” przy odpowiednim uwzględnieniu potrzeb konsumentów o niskich dochodach cierpiących z powodu ubóstwa energetycznego; podkreśla konieczność pełnego wykorzystania w energetycznych liniach międzysystemowych pomiędzy państwami członkowskimi ogromnych inwestycji, które są obecnie realizowane w szeregu krajów, zwłaszcza w odnawialne źródła energii;

77. uważa, że zamknięcie elektrowni jądrowych doprowadzi do zwiększenia emisji gazów cieplarnianych; uznaje, że element ten należy brać pod uwagę, analizując możliwości zwiększenia celu 20%-owej redukcji emisji gazów cieplarnianych;
78. uważa, że aby zapewnić długoterminowe inwestycje w odnawialne źródła energii, UE powinna przyjąć ścieżkę obejmującą wiążące cele w zakresie odnawialnych źródeł energii po 2020 r.; wzywa Komisję do przedłożenia propozycji ustanowienia takich celów;

Środki polityki przemysłowej

79. uwzględnia, że w komunikacie Komisji pt. „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” podkreśla się konieczność ochrony konkurencyjności przemysłu europejskiego (tj. wprowadzenia efektywnej kosztowo ścieżki w celu maksymalizacji korzyści dla unijnego wytwórstwa oraz dla UE);
80. uważa, że podejścia sektorowe w połączeniu z ogólnogospodarczymi pułapami w krajach uprzemysłowionych mogą ułatwić pogodzenie działań na rzecz klimatu z konkurencyjnością i wzrostem gospodarczym; podkreśla znaczenie przyjęcia całościowego i horyzontalnego podejścia sektorowego do emisji przemysłowych jako wartości dodanej w kontekście międzynarodowych negocjacji i europejskich celów w zakresie CO₂;
81. uważa, że włączenie podejść sektorowych do unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji zwiększyłoby ogólną efektywność gospodarczą we wszystkich państwach objętych systemem; podkreśla, że warto rozważyć korzyści wynikające z rozszerzenia zakresu podejść sektorowych na kolejne sektory i państwa;
82. zwraca uwagę, że technologie z zakresu wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS) mają coraz większe znaczenie, jako technologie tymczasowe w przechodzeniu do długoterminowego zaopatrzenia w energię pochodzącą ze źródeł niekopalnych, z punktu widzenia ograniczenia emisji dwutlenku węgla nie tylko w sektorze energetycznym, wskazując, że aby inwestycje w CCS były opłacalne ekonomicznie, będą one wymagały znacznie wyższej ceny emisji dwutlenku węgla w porównaniu z obecnymi poziomami; podkreśla, że akceptacja społeczna jest niezbędna do kompleksowej oceny potencjalnych projektów związanych z CCS; zauważa, że zgodnie z planem działania MAE w zakresie

wychwytywania i składowania dwutlenku węgla w 2030 r. połowa wszystkich przedsięwzięć w dziedzinie CCS będzie realizowana w sektorze produkcji przemysłowej; zauważa, że warunkiem rozpoczęcia budowy elektrowni opartych na gazie winno być spełnienie kryteriów, które zgodnie z pakietem klimatyczno-energetycznym w sprawie wychwytywania i składowania CO₂ winny spełniać nowo projektowane elektrownie oparte na węglu; wskazuje, że wykorzystanie takich technologii w praktyce nie powinno zmniejszać konkurencyjności europejskiego przemysłu;

83. zauważa, że jeśli chodzi o przyszłość węgla kamiennego i lignitu, technologia CCS nie powinna być uznawana za jedyną opcję zachowania wykorzystania węgla w gospodarce UE, oraz że należy rozwijać i wprowadzać również inne niskoemisyjne technologie oparte na węglu;

Środki w zakresie badań naukowych i innowacji

84. podkreśla, że opracowywanie i wdrażanie przełomowych technologii ma kluczowe znaczenie w walce ze zmianami klimatu, a jednocześnie w przekonywaniu partnerów UE na całym świecie, że można zmniejszyć emisje bez utraty konkurencyjności i miejsc pracy; uważa za istotne, by Europa dała przykład, znacznie zwiększając wydatki przeznaczone na badania w dziedzinie technologii przemysłowych, które są przyjazne środowisku i energooszczędne, w ramach programu ramowego w zakresie badań naukowych i innowacji, który należy odpowiednio dostosować do strategicznych technologii energetycznych określonych w planie EPSTE; ponadto apeluje o przeznaczanie środków z funduszy regionalnych i funduszy spójności na poprawę efektywności energetycznej w sektorze budowlanym i gospodarstwach domowych z myślą o pobudzeniu innowacyjności, a także na programy uczenia się przez całe życie; podkreśla konieczność odgrywania przez Europę wiodącej roli w badaniach nad klimatem i technologiami energooszczędnymi oraz prowadzenia bliskiej współpracy naukowej w tej dziedzinie z międzynarodowymi partnerami, takimi jak Brazylia, Rosja, Indie i Chiny (państwa BRIC) oraz Stany Zjednoczone;
85. szczególną wagę przywiązuje do współpracy między mechanizmami ochrony patentu europejskiego w dziedzinie oszczędności energii i odnawialnych źródeł energii w celu ułatwienia dostępu do cennej własności intelektualnej, która nadal jest niewykorzystana; podkreśla, że kwestią priorytetową jest konieczność aktywowania planowanego patentu europejskiego w dziedzinie oszczędności energii i odnawialnych źródeł energii;
86. uważa, że ułatwiając łagodne przechodzenie do gospodarki niskoemisyjnej i torując drogę dla globalnego rynku emisji dwutlenku węgla, do międzynarodowych ram działań w dziedzinie klimatu po 2012 r. można również włączyć podejścia sektorowe w połączeniu z ogólnogospodarczymi pułapami w krajach uprzemysłowionych;
87. z zadowoleniem przyjmuje zamiar ukierunkowania przez Komisję strategii w dziedzinie klimatu na osiągnięcie długoterminowych rezultatów oraz wyraża poparcie dla idei pośrednich celów, np. na rok 2030; jest przekonany, że realne cele średnio- i długoterminowe oferują inwestorom wyraźniejsze zachęty do angażowania się w inwestycje zgodne z zasadą zrównoważonego rozwoju;
88. przypomina, że od 2020 r. UE musi zwiększyć wysiłki, dlatego rozsądne mogłoby być

wyznaczenie celu pośredniego, na przykład na rok 2030; zwraca się do Komisji o opracowanie konkretnych instrumentów, dzięki którym można by osiągnąć ten cel w jak najbardziej opłacalny sposób;

Wspólne korzyści i skutki

89. jest przekonany, że dobrą stroną wcześniejszego podjęcia działań jest zapewnianie znacznych długofalowych korzyści dla konkurencyjności Europy dzięki kształtowaniu odpowiednich oczekiwań i utrzymaniu silnej pozycji na szybko rozwijającym się światowym rynku czystych technologii;
90. odnotowuje wnioski zawarte w opracowaniu zatytułowanym „Nowa ścieżka wzrostu dla Europy”, zamówionym przez niemieckie Federalne Ministerstwo Środowiska, w którym sugeruje się, że zwiększenie unijnego celu redukcji CO₂ do 30% mogłoby do 2020 r. podnieść wskaźnik wzrostu gospodarki europejskiej o maksimum 0,6% rocznie, umożliwiając stworzenie do 6 milionów miejsc pracy i znacznie pobudzając inwestycje europejskie;
91. zwraca uwagę, że zatrudnienie w europejskim przemyśle ekologicznym obejmuje około 3,4 mln etatów (EPC); podkreśla, że według ostatnich badań zwiększenie celu UE w zakresie klimatu do 30% mogłoby pozwolić na powstanie do 6 mln dodatkowych miejsc pracy w Europie pod warunkiem rozsądnego wykorzystania dochodów ze sprzedaży na aukcji lub podatku od emisji dwutlenku węgla; uznaje tworzenie miejsc pracy i konkurencyjność za długookresowe skutki przejścia na gospodarkę niskoemisyjną, odnotowuje jednak, że należy zadbać o wykorzystanie dotacji publicznych w optymalnie efektywny sposób;
92. zauważa, że w unijnej analizie wariantów redukcji emisji gazów cieplarnianych problemem nie jest to, jak utworzyć więcej ekologicznych miejsc pracy przez dofinansowanie nieefektywnych (po uwzględnieniu ceny emisji dwutlenku węgla) instalacji związanych z odnawialnymi źródłami energii, ale to, jak utworzyć stabilne miejsca pracy, które oprą się konkurencji ze strony wschodzących podmiotów globalnych; stwierdza, że w sytuacji, gdy urządzenia wykorzystywane do pozyskiwania energii z niektórych źródeł odnawialnych są coraz częściej produkowane w Chinach i Indiach, Europa powinna inwestować więcej w efektywność energetyczną, która wzmocni lokalne gospodarki, wspierając lokalne miejsca pracy, które nie mogą zostać przeniesione do państw trzecich o niższym koszcie produkcji;
93. zgadza się z planem działania Komisji Europejskiej prowadzącym do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r., w którym stwierdza się, że „tworzenie i utrzymywanie miejsc pracy będzie zależeć od zdolności UE do przewodzenia w zakresie rozwoju nowych technologii niskoemisyjnych poprzez: intensyfikację działań edukacyjnych i szkoleniowych, programy służące wspieraniu akceptowalności nowych technologii, badań i rozwoju oraz przedsiębiorczości, a także poprzez tworzenie ramowych warunków ekonomicznych korzystnych dla inwestycji”;
94. odnotowuje brak dogłębnej oceny wpływu na zatrudnienie powodowanego przejściem na gospodarkę niskoemisyjną, co przede wszystkim wiązałoby się z przesunięciem miejsc pracy między sektorami, a także zauważa potrzebę dokładniejszego określenia

„wygranych” i „przegranych” w kontekście takiego przejścia;

95. stwierdza, że przyjęcie bardziej ambitnego celu w zakresie klimatu może mieć pozytywny wpływ na tworzenie miejsc pracy, i wzywa Komisję do podjęcia odpowiednich działań – korzystając m.in. z funduszy strukturalnych lub Funduszu Globalizacji – które mają na celu zarówno ułatwienie zmian strukturalnych, jak i przekwalifikowanie pracowników z obszarów o dużym spadku zatrudnienia w sektorze wysokoemisyjnym, a także zapewnienie nowo powstałym sektorom wystarczającej dostępności odpowiednio wykwalifikowanych pracowników;
96. podkreśla skalę dodatkowych korzyści związanych z lepszą jakością powietrza, szacowanych przez Komisję na 6,3–22 mld EUR rocznie w 2020 r., przy czym suma ta nie uwzględnia dodatkowych korzyści wynikających ze zmniejszenia kosztów leczenia; zwraca uwagę, że zgodnie z kolejną analizą dodatkowe korzyści w zakresie ochrony zdrowia i zmniejszenia zanieczyszczenia powietrza możliwe dzięki realizacji celu 30 %owej redukcji podnoszą tę kwotę do przedziału 6,3–35,8 mld EUR, przy czym wyższa wartość jest możliwa do osiągnięcia dzięki wysiłkom na rzecz zmniejszania emisji podejmowanym wewnątrz UE;
97. zwraca uwagę, że oprócz rozwijania nowych technologii klimatycznych bardzo istotne jest również jej rozpowszechnianie; wzywa Komisję do podjęcia działań również w tym zakresie, na przykład poprzez stworzenie nowych mechanizmów finansowych;
98. zauważa, że mimo przejściowego obniżenia zużycia energii w 2009 r., w przyszłości zużycie energii wzrośnie, gdyż gospodarki państw członkowskich ożywiają się, więc uzależnienie od importu energii nadal będzie rosnąć;
99. zauważa, że zgodnie z oceną Komisji ustalenie wyższego celu ograniczenia emisji doprowadziłoby do zmniejszenia do 2020 r. importu ropy i gazu nawet o 40 mld EUR, przy założeniu że baryłka ropy będzie kosztować w 2020 r. 88 USD; wyraża zadowolenie, że można by tym samym zmniejszyć nawet o 56% zależność UE od importu energii; uważa, że ta szacunkowa cena ropy jest najprawdopodobniej zbyt niska, bowiem zgodnie z przewidywaniami Międzynarodowej Agencji Energetycznej (2010 r.) cena ropy będzie wynosić 108 USD do 2020 r.;
100. zauważa, że chociaż ma ono zachęcać do rozwoju technologii niskoemisyjnych, większe ograniczenie emisji w ramach ETS doprowadziłoby do dalszego wzrostu cen energii elektrycznej oraz – jeżeli nie będą mu towarzyszyć ambitne działania na rzecz wydajności energetycznej – kosztów energii elektrycznej, co byłoby poważnym powodem do niepokoju dla przemysłu i konsumentów w UE; uważa, że niedawne badanie Eurobarometru pokazało, iż stabilne i bezpieczne ceny energii zostały uznane przez obywateli za jedną z najważniejszych kwestii; zwraca uwagę, że dyrektywa w sprawie ETS pozwala państwom członkowskim na rekompensowanie sektorom energochłonnym wyższych cen energii elektrycznej poprzez pomoc państwa;
101. podkreśla, że dodatkowe korzyści związane z redukcją emisji będą występować szczególnie w przypadku redukcji emisji wewnątrz UE i tam, gdzie istnieje silny nacisk na zwiększone inwestycje w dziedzinie efektywności energetycznej w krótkim i średnim okresie;

102. ponownie podkreśla, że unijne cele redukcji należy przede wszystkim zrealizować w UE; przypomina, że koszty związane z redukcjami emisji stanowią inwestycje w gospodarkę UE; ponownie wyraża poparcie dla poglądu, zgodnie z którym dla bardziej zaawansowanych krajów rozwijających się należy poszukiwać mechanizmów sektorowych w odniesieniu do okresu po 2012 r., natomiast mechanizm czystego rozwoju powinien pozostać dostępny dla krajów najsłabiej rozwiniętych; wzywa do ustanowienia jakichkolwiek nowych międzynarodowych kompensujących mechanizmów kredytowania sektorowego, aby zapewnić integralność środowiskową i uwzględnić korzyści dla klimatu przy wyjściu poza zakres 15-30% odchylenia w odniesieniu do zwykłej działalności biznesowej;
103. uważa, że zwiększenie celu w zakresie klimatu do 30% w 2020 r. oraz ustanowienie celów długoterminowych pozwoliłoby na przywrócenie zachęty do podejmowania innowacji i zwrócenie na nie większej uwagi;
104. podkreśla, że Europie niezbędne są przyjazne środowisku innowacje, aby utrzymała ona silną pozycję na rozwijającym się w szybkim tempie światowym rynku technologii niskoemisyjnych, oraz że pozwoliłoby to UE zyskać większą konkurencyjność względem większych podmiotów rynkowych; zwraca uwagę na konieczność zapewnienia wprowadzenia na rynek i komercjalizacji innowacyjnych rozwiązań w Europie; w związku z tym uważa, że należy udostępnić odpowiednie instrumenty finansowe, aby wspierać wprowadzanie skutecznych technologii na rynek unijny; przestrzega przed zagrożeniami związanymi z przenoszeniem ekologicznych miejsc pracy, gdyż opóźnienia w tworzeniu zrównoważonej europejskiej gospodarki sprzyjającej włączeniu społecznemu skutkowałyby przenoszeniem inwestycji i miejsc pracy w ekologicznych sektorach do innych regionów;
105. jest zaniepokojony faktem, że następuje już odpływ innowacji w zakresie trwałych technologii z Europy do innych regionów świata, wskutek czego Europa może stać się importerem netto tych technologii i związanych z nimi produktów gotowych; stwierdza, że z najnowszych badań wynika, iż spośród 50 przedsiębiorstw uznanych za liderów w dziedzinie czystych technologii 24 mają siedzibę w Azji, 22 w Stanach Zjednoczonych, trzy w Europie i jedno w Kanadzie; podkreśla, że według badania firmy Ernst&Young dotyczącego roku 2010 Chiny i USA są najatrakcyjniejszymi regionami świata pod względem rozwoju energii ze źródeł odnawialnych;
106. wskazuje na potencjalny wzrost europejskiej konkurencyjności dzięki innowacjom i zwiększeniu inwestycji, co może wynikać z przejścia na zrównoważoną gospodarkę; twierdzi, że intensywniejsze działania UE na rzecz łagodzenia skutków zmian klimatu spowodowałyby osiągnięcie przez międzynarodowych konkurentów UE w szeregu sektorów przewagi pod względem kosztów i jednocześnie prowadziłyby do powstania marginesów konkurencyjności przedsiębiorstw UE w zakresie technologii służących ochronie klimatu; jest zdania, że zawarcie porozumienia międzynarodowego oznaczałoby dla konkurentów UE w odnośnych sektorach rezygnację z przewagi pod względem kosztów, podczas gdy margines konkurencyjności UE prawdopodobnie nie uległby zmianie;
107. podkreśla, że europejska polityka łagodzenia skutków zmian klimatu jest skuteczna w

propagowaniu bardziej ekologicznej restrukturyzacji systemu produkcji,

108. uwytatnia konieczność podjęcia przez UE i państwa członkowskie działań na rzecz zintegrowania polityki klimatycznej, energetycznej i przemysłowej w spójnych i wszechstronnych ramach, w których wszystkie podmioty gospodarcze i społeczne będą wykonywać przypisane im obowiązki, a wezwania do podejmowania wysiłków nie będą kierowane wyłącznie do sektora przemysłowego (i w szczególności do sektorów ETS), ale również do innych branż, np. transportowej i budowlanej, oraz do całego społeczeństwa obywatelskiego;
109. uznaje, że w komunikacie Komisji pt. „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” podkreśla się, że w ramach rozwoju wariantów polityki sektorowej konieczne będzie dogłębniejsze przeanalizowanie kosztów, kompromisów i niepewności¹;
110. stwierdza, że zwiększenie celu redukcji do 30 % przyniosłoby korzyści obywatelom UE i gospodarce europejskiej, o ile warunki będą odpowiednie, a zwłaszcza w razie zawarcia porozumienia światowego;

Ocena ryzyka ucieczki emisji

111. odnotowuje, iż Komisja w pełni uznaje, że najlepszą ochroną przed ryzykiem ucieczki emisji byłyby skuteczne działania na poziomie światowym² oraz że należy czuwać nad tym, by utrzymać silną bazę przemysłową w Europie³;
112. stwierdza, że niektóre instalacje w sektorach energochłonnych prawdopodobnie będą dysponować na końcu drugiego etapu w ramach ETS w 2012 r. pewną liczbą niewykorzystanych przyznanym uprawnień, które mogłyby zostać przeniesione na okres obejmujący lata 2013–2020, łagodząc wpływ wskaźników obowiązujących w handlu emisjami po 2012 r.;
113. odnotowuje niepokój związany z ucieczką emisji w ramach obecnego ETS i jednocześnie spieniężanie przez sektory energochłonne bezpłatnie przydzielonych niewykorzystanych uprawnień;
114. uznaje, że obciążenie przemysłu objętego unijnym ETS zwiększy się w latach 2013–2020 w wyniku decyzji Komisji w sprawie wskaźników emisyjności, międzysektorowego współczynnika korygującego oraz wyższych cen energii elektrycznej;
115. zauważa, że instalacje odpowiedzialne za zdecydowaną większość emisji w sektorze pozaenergetycznym objętym przez ETS otrzymały bezpłatne przydziały do wysokości wskaźnika emisyjności dotyczącej określonego produktu, równej 10% najbardziej efektywnych instalacji w Europie, na podstawie wysokich poziomów produkcji przed recesją na cały okres do 2020 r.;
116. zwraca uwagę, że na mocy zaproponowanych przepisów dotyczących wskaźników

¹ Plan działania do 2050 r., s. 6.

² COM(2011)0112, s. 9.

³ COM(2011)0112, s. 9.

emisyjności zakłady przemysłowe, które nie osiągną wskaźnika, i tak będą musiały nabyć część uprawnień do emisji, co dla przedsiębiorstw z UE, które konkurują na arenie międzynarodowej, oznacza koszty, z którymi nie muszą borykać się ich światowi konkurenci; zauważa, że dzięki elastycznej strukturze ETS przedsiębiorstwa będą mogły przenosić niewykorzystane uprawnienia z drugiej do trzeciej fazy;

117. uważa, że wskaźniki ETS powinny również uwzględniać dostępne źródła energii w państwach członkowskich oraz umożliwiać ich dostosowanie w miarę zmiany koszyków energetycznych i doboru źródeł energii;
118. pozostaje zaniepokojony faktem, że zbyt dużą wagę przywiązuje się do możliwości nieoczekiwanych zysków w związku z bezpłatnie rozdzielonymi uprawnieniami oraz że utrzymuje się niepewność i toczą się debaty na temat systemu handlu uprawnieniami do emisji, co osłabia poparcie społeczeństwa dla unijnej polityki przeciwdziałania zmianie klimatu; apeluje o przedstawienie nowej, obszernej prognozy dotyczącej oceny ryzyka ucieczki emisji CO₂ w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego;
119. podkreśla, że aby w jeszcze większym stopniu niwelować potencjalne ryzyko ucieczki emisji, dochody ze sprzedaży na aukcji w ramach ETS można by przeznaczyć na kapitałochłonne inwestycje w przełomowe technologie w sektorach energochłonnych;
120. podkreśla, że nie ma jednego rozwiązania dla sektorów przemysłowych, które zagrożone są ucieczką emisji, oraz że charakter produktu lub struktura rynku są istotnymi kryteriami wyboru dostępnych narzędzi (bezpłatne przydziały uprawnień, pomoc państwa lub graniczne środki dostosowawcze);
121. podkreśla, że w odniesieniu do wszelkich ewentualnych przyszłych granicznych środków dostosowawczych lub uwzględniających import na obszarze objętym ETS należy zapewnić przedsiębiorstwom europejskim równe szanse oraz uznanie ze strony partnerów handlowych UE;
122. wzywa Komisję do zachowania szczególnej czujności w odniesieniu do jakiegokolwiek przenoszenia produkcji energii poza unijny ETS, ze zwróceniem uwagi na państwa członkowskie mające połączenia wzajemne z państwami spoza UE;
123. podkreśla, że aby zrealizować cel redukcji przy jednoczesnym zagwarantowaniu uczciwej konkurencji UE powinna promować międzynarodowe porozumienia wielosektorowe obejmujące te gałęzie przemysłu, w których ryzyko ucieczki emisji jest największe, np. sektor stali, cementu i aluminium;
124. wzywa Komisję do dokonania oceny ryzyka przeniesienia emisji, a tym samym produkcji, nie tylko w odniesieniu do przemysłu energochłonnego, lecz także innych ważnych sektorów gospodarczych;
125. popiera zbadanie kwestii przyszłej zmiany unijnego ETS po 2020 r. oraz możliwe zastosowanie bardziej celowego podejścia do stosowania kompensacji i ograniczenia stosowania kredytów w ramach mechanizmu czystego rozwoju (CDM) wytwarzanych w energochłonnych sektorach poza krajami najsłabiej rozwiniętymi, początkowo za pośrednictwem takich środków jak stosowanie mnożnika, na przykład na każdą tonę

emisji w ramach ETS przypadająby dwie tony kredytów w ramach CDM do wykupienia; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje przyjętą w styczniu 2011 r. decyzję o zakazie korzystania od maja 2013 r. z międzynarodowych jednostek emisji pochodzących z projektów redukujących emisję gazów przemysłowych w unijnym ETS i oczekuje, że państwa członkowskie powstrzymają się od korzystania z takich jednostek, tak aby zachować zgodność z celami ustalonymi w decyzji dotyczącej wspólnego wysiłku redukcyjnego;

126. uznaje potrzebę oceny i zwalczania ryzyka wystąpienia sytuacji, w której wobec braku wystarczających wysiłków na poziomie światowym działania podejmowane na poziomie krajowym powodują zwiększenie udziału w rynku mniej efektywnych instalacji w innych częściach świata, prowadząc w ten sposób do zwiększenia światowej emisji; podkreśla, że w im większym stopniu główni partnerzy handlowi realizują swoje zobowiązania klimatyczne na poziomie górnej granicy przedziału, tym mniejsze jest ryzyko ucieczki emisji; w związku z tym zauważa, że 12. chiński plan pięcioletni stanowi znaczący krok na drodze do realizacji strategii politycznych zgodnych z zakresem czwartego sprawozdania oceniającego IPCC;

Dalsze możliwości i wyzwania

127. uważa, że potencjalne zmiany kosztów pracy i energii wynikające z realizacji polityki UE w zakresie przeciwdziałania zmianom klimatu nie powinny doprowadzić do dumpingu społecznego i ucieczki emisji, oraz wzywa Komisję do zbadania tego typu zagrożeń; z tej przyczyny wzywa również inne kraje rozwinięte lub rozwijające się do zobowiązania się do odpowiednich lub porównywalnych działań;

128. apeluje do Komisji o wsparcie, z jednej strony, działań związanych z zaspokojeniem potrzeb rynku pracy wynikających z przechodzenia na gospodarkę niskoemisyjną oraz, z drugiej strony, działań restrukturyzacyjnych obejmujących pracowników, którzy stali się dostępni w nowych sektorach;

129. uważa, że środki finansowe przeznaczane na spójność należy wykorzystywać bardziej efektywnie w celu propagowania energii ze źródeł odnawialnych, efektywności energetycznej i niskoemisyjnych technologii energetycznych;

130. podkreśla, że zgodnie ze sprawozdaniem MAE pt. „World Energy Outlook 2010” (*Prognoza w sprawie sytuacji energetycznej na świecie*), cel 2°C może zostać osiągnięty tylko wtedy, gdy bieżące zobowiązania będą energicznie wdrażane w okresie do 2020 r., a po tym roku podjęte zostanie o wiele bardziej zdecydowane działanie; w związku z tym apeluje do Komisji, Rady i Rady Europejskiej o dążenie do szybszego, skoordynowanego w skali międzynarodowej i uzgodnionego przez grupę G-20 eliminowania dotacji na paliwa kopalne oraz do przedstawiania stosownych wniosków na szczeblu UE;

131. przypomina w tym kontekście o komunikacie Komisji w sprawie strategii Europa 2020, w którym wzywa ona do przesunięcia obciążeń podatkowych z siły roboczej do sektora energetycznego; z zadowoleniem przyjmuje przedstawioną w rocznej wizji wzrostu gospodarczego zapowiedź dostosowania europejskich ram opodatkowania energii do unijnych celów w dziedzinie energetyki i klimatu;

132. przypomina, że postęp międzynarodowy to jedyny sposób na rozwiązanie problemu zmiany klimatu, a UE musi w dalszym ciągu zachęcać swoich partnerów do wysiłku przy pomocy nasilonych działań dyplomatycznych, w tym zwiększenia liczebności personelu; w tym kontekście apeluje do Komisji o reorganizację strukturalną dyplomacji UE w zakresie klimatu, która – za pośrednictwem Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych oraz wysokiego przedstawiciela – powinna dążyć do wypracowania wyraźniejszego profilu polityki klimatycznej UE, tworząc nową dynamikę w międzynarodowych negocjacjach klimatycznych oraz zachęcając partnerów na świecie, aby również wprowadzili obowiązkowe redukcje emisji;
133. podkreśla, że Unia Europejska musi utrzymać, a nawet wzmocnić niezbędną presję na kraje trzecie, aby w przyszłości miały one swój udział w światowej redukcji emisji gazów cieplarnianych; odnotowuje, że ambitniejszy cel redukcji emisji gazów cieplarnianych w UE jeszcze bardziej wzmocni stanowisko i siłę przetargową Unii w negocjacjach UNFCCC, a także będzie stymulował dyskusję na temat międzynarodowego porozumienia w sprawie zmiany klimatu; podkreśla, że uprzednio UE wielokrotnie zdołała nakłonić inne państwa do zwiększenia ich wymogów środowiskowych, obejmując przywództwo we wdrażaniu prawodawstwa; zaznacza, że działania UE w tych przypadkach wskazują, iż możliwe jest łączenie wysokich wymogów środowiskowych ze wzrostem gospodarczym;
134. wzywa Komisję do podjęcia następujących działań praktycznych:
- ocena wpływu wewnętrznej polityki UE w zakresie ograniczenia emisji na zatrudnienie, w tym na możliwości znalezienia pracy, rozpowszechnianie wiedzy na temat rozwiązań niskoemisyjnych, uwzględnienie potrzeb w zakresie przekwalifikowania i podniesienia kwalifikacji pracowników wykonujących pracę związaną z energetyką oraz kształcenia i szkoleń, zwłaszcza dla MŚP,
 - analiza stopnia, w jakim państwa członkowskie wywiązują się ze zobowiązania do przeznaczania co najmniej 50% dochodów ze sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji na środki na rzecz łagodzenia skutków zmian klimatu i przystosowywania się do nich, oraz zaproponowanie w razie potrzeby odpowiednich środków,
 - analiza wpływu zwiększenia unijnego celu w zakresie redukcji emisji na poziomie państw członkowskich, zgodnie z konkluzjami Rady ds. Środowiska z dnia 14 marca 2011 r.,
 - zapewnienie odpowiedniego finansowania planu EPSTE,
 - wspieranie wydajnego korzystania przez państwa członkowskie z funduszy strukturalnych i funduszy przeznaczonych na spójność, w szczególności na środki związane z wydajnością energetyczną, przy pełnej świadomości tego, że inwestycje takie muszą mieć charakter regionalny i służyć niwelowaniu różnic gospodarczych i społecznych w UE,
 - wprowadzenie innowacyjnych mechanizmów finansowych (takich jak programy cykliczne),
 - przeznaczenie dodatkowych funduszy dla regionów słabszych lub znajdujących się w trudnej sytuacji na pokrycie kosztów działań podejmowanych w sektorach nieobjętych ETS (budynki, transport, rolnictwo),
 - nadanie priorytetowego znaczenia badaniom naukowym w dziedzinie klimatu i energetyki w ósmym ramowym programie badawczym, w tym wydajności energetycznej, oraz badanie przyczyn zmian klimatu i sposobów przystosowania się

do nich,

- analiza stopnia, w jakim jednostronny ruch polegający na zwiększeniu celu UE w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych do poziomu ponad 20% mógłby stanowić zachętę dla innych krajów do przystąpienia do porozumienia międzynarodowego,
- zbadanie potencjalnego wpływu na przenoszenie ekologicznych miejsc pracy oraz zmniejszanie inwestycji i konkurencyjności w ekologicznych sektorach;

135. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

UZASADNIENIE

Wprowadzenie

Zmiana klimatu stanowi wciąż rosnące zagrożenie dla ludzkości i skutki ocieplenia o 2°C są raczej gorsze niż sądzono początkowo. Chociaż nie można całkowicie uzależnić występowania ekstremalnych zjawisk pogodowych od globalnego ocieplenia, jest wysoce prawdopodobne, że zmiana klimatu negatywnie wpływa na ich częstotliwość i nasilenie.

Niezdolność społeczności międzynarodowej do wypracowania kompleksowego i prawnie wiążącego międzynarodowego traktatu w sprawie zmiany klimatu w Kopenhadze nie oznacza, że państwa nie podejmują żadnych działań. Wyniki konferencji w Cancún są dowodem na to, że państwa istotnie podejmują działania i negocjacje nabrały rozmachu. Europa produkuje obecnie o 17,3% mniej dwutlenku węgla w porównaniu z 1990 r.¹ Europejska Agencja Ochrony Środowiska przewiduje, że emisje osiągną poziom sprzed 2008 r. nawet w przypadku ożywienia gospodarczego, bez konieczności podejmowania dalszych działań².

Kraje europejskie muszą stawić czoła niezwykle ważnym wyzwaniom w trosce o swój przyszły dobrobyt i bezpieczeństwo. Realizacja krajowego celu redukcji emisji gazów cieplarnianych, który jest zgodny z założeniami UE w zakresie klimatu, może przyczynić się do uzdrowienia gospodarki, wzrostu liczby ekologicznych miejsc pracy i innowacji.

Skuteczność unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji (ETS)

Jeżeli pułap emisji nie zostanie znacznie podniesiony, ETS może okazać się nieskuteczny przy zachęcaniu do inwestycji w dziedzinie ekologicznych technologii i innowacji. Analiza Komisji³ wykazała, że zgodnie z celem 20 %-owej redukcji nadwyżka uprawnień w ETS będzie odpowiadać około 2,4 miliardom zdeponowanych uprawnień i niewykorzystanych międzynarodowych kredytów w 2020 r. Nadwyżka ta prowadzi do nieefektywnego sygnału cenowego i wpłynie także na znaczny spadek dochodów ze sprzedaży uprawnień na aukcji, które mogłyby zostać wykorzystane w celu pobudzenia technologii w zakresie zwalczania zmian klimatu oraz inwestycji w oszczędność energetyczną, przyczyniając się tym samym do powstania milionów nowych miejsc pracy.

Propozycja sprawozdawcy

W związku z powyższym sprawozdawca wzywa Komisję do jak najszybszego – najpóźniej do końca 2011 r. – przedstawienia propozycji zwiększenia europejskiego celu redukcji emisji gazów cieplarnianych do 30% do końca 2020 r.

Według sprawozdawcy takie podejście jest raczej umiarkowane. Sprawozdawca uważa, że podniesienie celu redukcji emisji gazów do 40% byłoby właściwsze z naukowego punktu widzenia oraz z perspektywy realizacji celu utrzymania wzrostu temperatury na poziomie 2°C, nie mówiąc już o celu 1,5°C, uznanym również przez UNFCCC. Sprawozdawca

¹ Europejska Agencja Środowiska, październik 2010 r.

² COM(2010) 569 wersja ostateczna, Postęp w realizacji celów z Kioto, s. 5.

³ SEC (2010) 650, s. 34.

powstrzymał się przed wezwaniem do pełnego osiągnięcia celu UE w zakresie klimatu na szczeblu krajowym, chociaż zwiększyłyby to korzyści dla obywateli europejskich, wpływając na poprawę jakości powietrza w Europie i zwiększając inwestycje w gospodarce UE.

12.5.2011

OPINIA KOMISJI PRZEMYSŁU, BADAŃ NAUKOWYCH I ENERGII (*)

dla Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności

w sprawie analizy możliwości ograniczenia emisji gazów cieplarnianych o ponad 20% oraz oceny ryzyka ucieczki emisji (2011/2012(INI))

Sprawozdawczyni(*): Romana Jordan Cizelj

(*) Procedura obejmująca zaangażowane komisje – art. 50 Regulaminu

WSKAZÓWKI

Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii zwraca się do Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

- A. mając na uwadze, że według prognoz Międzynarodowej Agencji Energetycznej (MAE) światowy poziom emisji dwutlenku węgla w dziedzinie energetyki prawdopodobnie wzrośnie do 2035 r. o 21% ponad poziom z 2008 r., jeśli państwa będą wdrażały swoje zobowiązania przyjęte na mocy porozumienia kopenhaskiego w sposób ostrożny, co uniemożliwiłoby wówczas dalsze zmniejszenie globalnego ocieplenia do 2°C; mając na uwadze, że państwa nienależące do OECD uznaje się za odpowiedzialne za cały prognozowany wzrost emisji na świecie¹;
- B. mając na uwadze, że według danych MAE Unia Europejska odpowiada jedynie za 13% globalnej emisji CO₂;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z dyrektywą w sprawie systemu handlu uprawnieniami do emisji (ETS) system ten powinien wspierać redukcję emisji gazów cieplarnianych w sposób racjonalny pod względem kosztów i skuteczny pod względem ekonomicznym;

¹ Sprawozdanie Międzynarodowej Agencji Energetycznej (MAE) z dnia 9 listopada 2010 r. zatytułowane „World Energy Outlook 2010”.

Analiza bieżącego celu na poziomie 20%

Aspekty polityki przemysłowej

1. podkreśla, że kryzys gospodarczy doprowadził do znacznego zmniejszenia produkcji przemysłowej i znacznego spadku wzrostu gospodarczego oraz do wzrostu bezrobocia, a jednocześnie do ograniczenia emisji i zmniejszenia zużycia energii; uważa, że tego ograniczenia emisji nie należy interpretować jako znaku, że UE znajduje się na właściwej drodze do realizacji ogólnych celów w zakresie zmniejszenia emisji; przyznaje, że pomimo iż nadwyżka uprawnień jest korzystna dla instalacji, możliwe jest, że kryzys gospodarczy wpłynął jednak na możliwości inwestowania przez przemysł w dalsze ograniczenie emisji;
2. podkreśla, że Chiny są światowym liderem w dziedzinie instalacji farm wiatrowych oraz że chińscy i indyjscy producenci turbin wiatrowych znajdują się w gronie dziesięciu najlepszych producentów w tym zakresie, a także iż Chiny i Tajwan produkują obecnie większość paneli fotowoltaicznych sprzedawanych na rynku międzynarodowym; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podejmowania działań mających na celu propagowanie w UE ekologicznego rozwoju i produkcji w zakresie zarówno takich, jak i nowych, innowacyjnych technologii, które są niezbędne do osiągnięcia ambitnych celów związanych z ograniczeniem emisji gazów cieplarnianych;
3. zauważa, że w oparciu o informacje uzyskane od różnych sektorów przemysłu można jednoznacznie wykazać, że obowiązujące obecnie przepisy UE dotyczące polityki w zakresie ochrony środowiska, takie jak ETS, już powodują przenoszenie produkcji, i jest zaniepokojony tym, że wyższe ceny emisji dwutlenku węgla nasiliłyby tę tendencję;

Aspekty polityki energetycznej

4. zgadza się z założeniem Komisji i MAE, że opóźnianie inwestycji w ograniczenie emisji oraz w odpowiednie technologie energetyczne spowodowałoby wyższe koszty na późniejszym etapie; uważa, że jeżeli UE ma zrealizować do 2050 r. swój długoterminowy cel ograniczenia emisji o 80-95%, który potwierdziła ponownie Rada Europejska w dniu 4 lutego 2011 r., będzie musiała zwiększyć tempo swoich działań; z zadowoleniem przyjmuje zatem zamiar sporządzenia przez Komisję wykresów obrazujących realizację celów długoterminowych w możliwie oszczędny i skuteczny sposób;
5. jest głęboko zaniepokojony faktem, że UE nie zmierza ku osiągnięciu celów polegających na zmniejszeniu zużycia energii o 20% w porównaniu z założeniami na rok 2020 z powodu braku zaangażowania, ambicji i inwestycji ze strony państw członkowskich i samej UE; w pełni zgadza się z wnioskami, jakie można wyciągnąć z niedawno przedstawionych przez Komisję komunikatów zatytułowanych „Plan na rzecz efektywności energetycznej z 2011 r.” oraz „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.”, mianowicie że polityka na rzecz efektywności energetycznej ma zasadnicze znaczenie dla dalszego ograniczania emisji CO₂; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zadbania o to, by środki na rzecz zwiększenia efektywności energetycznej, zwłaszcza w dziedzinie budynków, ogrzewania miejskiego i transportu, otrzymały większe dofinansowanie w przyszłej perspektywie finansowej; wyraża ubolewanie nad faktem, że nie położono większego nacisku na

efektywność energetyczną podczas omawiania przez Radę Europejską w dniu 4 lutego 2011 r. priorytetów w dziedzinie energetyki;

6. zwraca uwagę, że obecny cel zakładający ograniczenie emisji o 20% opiera się na tzw. koszyku energetycznym, uwzględniającym w niektórych państwach członkowskich również energię jądrową; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji o poddaniu elektrowni jądrowych w UE testowi warunków skrajnych, który umożliwi podjęcie wymaganych działań w celu zapewnienia ich bezpieczeństwa; uważa, że podjęta przez niektóre państwa członkowskie decyzja o zamknięciu kilku istniejących reaktorów jądrowych, a także zwiększenie nakładów inwestycyjnych na budowę nowych elektrowni jądrowych, mogłoby sprawić, że niektóre państwa członkowskie dokonałyby przeglądu środków krajowych przyjętych celem osiągnięcia obecnego cel na poziomie 20%;
7. z zadowoleniem odnosi się do faktu, że według niedawno przedstawionych krajowych planów działania w zakresie energii odnawialnej UE mogłaby przekroczyć swoje cele na rok 2020 dotyczące energii odnawialnej, jeśli te plany działania zostaną w pełni wdrożone a instrumenty finansowe usprawnione; wzywa Komisję do skrupulatnego monitorowania ich wdrażania oraz do pracy na rzecz stworzenia stabilnych warunków do inwestycji do 2020 r. i później oraz osiągnięcia lepszej integracji rynku energii ze źródeł odnawialnych; apeluje do Komisji, by przeanalizowała a w miarę potrzeby zwiększyła wiążący prawnie cel dotyczący energii ze źródeł odnawialnych po 2020 r.;
8. apeluje, by UE zwiększyła wysiłki na rzecz rozwoju źródeł energii odnawialnej w zakresie produkcji energii elektrycznej i stworzyła ramy dla inteligentnych sieci, aby zagwarantować coraz bardziej zdecentralizowaną produkcję energii; podkreśla, że osiągnięcie tego wymaga większych inwestycji w przedsięwzięcia infrastrukturalne w dziedzinie energetyki;
9. zauważa, że z powodu wielu barier rynkowych i regulacyjnych nadal nie wykorzystuje się w UE wielu okazji do zaoszczędzenia energii; wzywa do określenia celów w zakresie wykorzystania odnawialnych źródeł energii, przyjęcia norm dla produktów i pojazdów energooszczędnych oraz propagowania proekologicznych zamówień publicznych;
10. podkreśla znaczenie inteligentnych sieci i inteligentnych liczników dla integracji energii elektrycznej z różnych źródeł, w tym ze źródeł odnawialnych; pozytywnie ocenia pracę grupy zadaniowej ds. inteligentnych liczników i upoważnienie do normalizacji nr 441 wydane dnia 12 marca 2009 r. dla CEN, CENELEC i ETSI a dotyczące rozwoju otwartej architektury w dziedzinie urządzeń pomiarowych oraz apeluje do Komisji, aby jak najszybciej przedłożyła szereg zaleceń i wniosków legislacyjnych dotyczących pełnego stosowania takich urządzeń, przywiązując szczególną wagę do kwestii opracowania norm oraz możliwości poczynienia oszczędności energii dzięki inteligentnym licznikom; apeluje ponownie, by ustalono, że celem polityki jest wyposażenie 50% gospodarstw domowych w Europie w inteligentne liczniki do 2015 r.;
11. podkreśla, że TIK mogą usprawnić transport drogowy i przyczynić się dodatkowo do ułatwienia stosowania bezpieczniejszych, bardziej inteligentnych i bardziej ekologicznych samochodów w Europie; podkreśla rolę agendy cyfrowej, która powinna nadawać priorytetowe znaczenie środowiskowemu potencjałowi inteligentnych

samochodów i dróg oraz pilotażowym projektem badawczo-rozwojowym dotyczącym urządzeń V2V i V2R;

12. zauważa, że normy techniczne w zakresie inteligentnych sieci energetycznych powinny, zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej z dnia 4 lutego 2011 r., zostać przyjęte najpóźniej do końca 2012 r.;
13. podkreśla bezwzględną konieczność dostosowania polityki normalizacyjnej w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych do sytuacji na rynku wymagającej interoperacyjności, która przyczyni się do przyspieszenia prac nad normami technicznymi pojazdów elektrycznych oraz inteligentnych sieci i liczników, mając na uwadze zakończenie tego procesu do 2012 r.;
14. zauważa, że warunkiem koniecznym do terminowego osiągnięcia przez UE celów w zakresie energii i klimatu jest przyspieszenie procedur wydawania zezwoleń i znalezienie nowych sposobów finansowania nowych przedsięwzięć infrastrukturalnych, w szczególności związanych z wydajnością energetyczną i innowacyjnością; podkreśla, że nowe przedsięwzięcia infrastrukturalne w dziedzinie energetyki muszą być zgodne z założeniami długoterminowej polityki UE w obszarze energii i klimatu;
15. z zadowoleniem przyjmuje uzgodnienia dotyczące wykorzystania niezaangażowanych środków finansowych z Europejskiego Programu Odbudowy (przedsięwzięcia energetyczne) w celu utworzenia specjalnego instrumentu finansowego wspierającego inicjatywy na rzecz zrównoważonej energii na poziomie lokalnym i regionalnym; wzywa do dokładnego monitorowania tego instrumentu, aby ocenić, czy tego typu finansowanie mogłoby służyć za wzór dla przyszłych instrumentów wspierających zrównoważone inwestycje niskoemisyjne;

Aspekty badań naukowych i innowacji

16. zwraca uwagę, że na cel polityczny strategii UE 2020 w zakresie wydatków na badania naukowe wynoszący 3% PKB składają się wydatki sektora prywatnego (2%) i publicznego (1%); zauważa, że nadal szczególnie kłopotliwe jest osiągnięcie trzyprocentowego celu, zwłaszcza w przypadku wydatków sektora prywatnego na badania naukowe; zwraca uwagę, że brak zaangażowania w zakresie finansowania badań naukowych utrudnia rozwój bardzo energooszczędnych technologii przyjaznych środowisku;
17. ubolewa nad faktem, że dotując ceny energii i nie stosując ograniczeń ani limitów na emisje CO₂, niektóre kraje spoza UE zyskują relatywną przewagę pod względem konkurencyjności; podkreśla, że ponieważ kraje te nie mają limitów emisji CO₂, które są przez to tańsze, mogą być mniej chętne do przyłączenia się do wielostronnego porozumienia ogólnoświatowego na rzecz walki z globalnym ociepleniem;

Możliwości i narzędzia służące przekroczeniu celu 20%

18. apeluje o stosowanie ogólnej zasady, że UE powinna wybierać najbardziej opłacalne rozwiązania, dążąc do ograniczenia emisji CO₂, przy jednoczesnym wspieraniu tego, by obiecujące innowacyjne technologie i inwestycje, które są zgodne z długoterminowym

celem UE w zakresie klimatu, były wdrażane we właściwym czasie; uważa, że stosując tę zasadę, należy przestrzegać zasady pomocniczości;

Środki w dziedzinie energetyki

19. apeluje, aby priorytetem środków w zakresie polityki dotyczącej klimatu w przyszłości była wydajność energetyczna; przyznaje, że, zgodnie z opracowanym przez Komisję planem działania do 2050 r., UE będzie w stanie ograniczyć do 2020 r. wewnętrzną emisję o co najmniej 25%, jeżeli będzie nadal realizować swoją obecną politykę, dążąc w szczególności do osiągnięcia do 2020 r. dwudziestoprocentowego celu w zakresie wydajności energetycznej; zauważa, że z analizy przeprowadzonej przez Komisję wynika, że ten poziom ograniczenia emisji i tak sprzyjałby pod względem efektywności kosztów realizacji długoterminowego celu zakładającego redukcję o 80%-95% emisji gazów cieplarnianych, w stosunku do poziomów z 1990 r., oraz że rozwiązanie mniej ambitne skutkowałoby znacznie wyższymi kosztami ogólnymi w całym okresie;
20. apeluje do Komisji o ustanowienie skutecznych ram prawnych w celu zagwarantowania, że państwa członkowskie wywiążą się w pełni ze swoich zobowiązań w zakresie celów związanych z oszczędnością energii do 2020 r. albo poprzez wprowadzenie wymogu, że krajowe plany działania na rzecz wydajności energetycznej muszą zostać zatwierdzone przez Komisję, albo za pomocą innych środków; wzywa Komisję, aby ułatwiała i monitorowała realizację krajowych planów działania na rzecz wydajności energetycznej a w razie konieczności w przypadku niewywiązywania się ze zobowiązań rozważała wszczęcie postępowanie w sprawie naruszenia; w związku z tym odwołuje się do swojej rezolucji z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie zmiany planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii¹;
21. uważa, że podejścia sektorowe w połączeniu z ogólnogospodarczymi pułapami w krajach uprzemysłowionych mogą przyczynić się do pogodzenia działań na rzecz klimatu z konkurencyjnością i wzrostem gospodarczym; podkreśla znaczenie przyjęcia całościowego i horyzontalnego podejścia sektorowego do emisji przemysłowych jako wartości dodanej w kontekście międzynarodowych negocjacji i europejskich celów w zakresie CO₂;
22. podkreśla, że oszczędność energii osiągnięta poprzez poprawę wydajności energetycznej stanowi najbardziej oszczędny sposób zapewnienia dalszego ograniczenia emisji CO₂; zwraca uwagę na niewykorzystany potencjał w zakresie charakterystyki energetycznej budynków przez cały cykl ich życia, w szczególności istniejących budynków, sektora transportu (w tym transportu powietrznego), zamówień publicznych, wytwarzania produktów energochłonnych, produkcji, przetwarzania i przesyłu energii, w tym systemu lokalnego ogrzewania; przypomina, że zasadnicze znaczenie mają konkretne działania w tych dziedzinach i zwraca uwagę na odnośne propozycje zawarte w sprawozdaniach Bendtsena i Kolarskiej-Bobińskiej; nalega, aby środki na rzecz oszczędności energii zostały wdrożone w pierwszej kolejności na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym oraz aby opracowano strategię komunikacyjną dotyczącą projektów UE w celu zapewnienia zarówno przedsiębiorstwom, jak i konsumentom pełnych informacji;

¹ Teksty przyjęte, P7_TA-PROV(2010)0485.

podkreśla potencjał wprowadzenia systemu zobowiązującego przemysł energetyczny do oszczędności energii, zgodnie z sugestią zawartą przez Komisję w planie na rzecz efektywności energetycznej, co przyniosło już pozytywne skutki w niektórych państwach członkowskich;

23. zwraca uwagę na potencjał MŚP w zakresie oszczędności energii, ponieważ obecnie jedynie 24% europejskich MŚP aktywnie realizuje działania na rzecz zmniejszenia swojego oddziaływania na środowisko; podkreśla, że chociaż każde MŚP korzysta z usług przynajmniej jednego konsultanta finansowego, nie otrzymują one podobnych porad w zakresie oszczędności energii i efektywności energetycznej, toteż MŚP potrzebowałyby pomocy również eksperta ds. energii i ochrony środowiska;
24. zwraca uwagę, że według Komisji blisko 8 mld EUR ze środków UE dostępnych na finansowanie efektywności energetycznej pozostaje niewykorzystanych; z zadowoleniem przyjmuje więc zamierzenia Komisji związane z ułatwianiem i propagowaniem wykorzystania funduszy strukturalnych na remonty budynków związane ze zwiększaniem ich efektywności energetycznej; oczekuje na przedstawienie konkretnych inicjatyw, łącznie z zasadami finansowania;
25. podkreśla, że zaostrzenie celów UE w zakresie klimatu wiązałoby się ze znacznym wzmożeniem wysiłków i zwiększeniem inwestycji w rozwój oraz szybkim uruchomieniem zrównoważonych i niskoemisyjnych technologii, inteligentnych sieci oraz prowadzeniem badań w dziedzinie energetyki; za istotne uważa zapewnienie odpowiedniego finansowania strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych (plan EPSTE) po 2013 r.; podkreśla, że strategia energetyczna z ambicją osiągnięcia celów w zakresie klimatu przewyższających 20% musi zostać oparta w całości na technologiach energetycznych przyjaznych dla klimatu;
26. zauważa, że Komisja oszacowała na 1 bilion EUR potrzeby inwestycyjne w zakresie nowych mocy produkcyjnych w sektorze energetycznym oraz modernizacji infrastruktury przesyłu i dystrybucji energii UE do 2020 r. oraz że będą one finansowane głównie ze środków pochodzących z taryf energetycznych; wzywa do przeprowadzenia tych inwestycji, aby zakończyć tworzenie powiązanego wzajemnie wewnętrznego rynku energii, zapewnić bezpieczeństwo dostaw, poprawić integrowanie odnawialnych źródeł energii w ramach europejskiego systemu energetycznego, przy uwzględnieniu swoistych cech koszyka energetycznego każdego z państw, oraz zwiększyć efektywność energetyczną oraz umożliwić konsumentom czerpanie korzyści z nowych technologii; podkreśla konieczność pełnego wykorzystania w energetycznych liniach międzysystemowych pomiędzy państwami członkowskimi ogromnych inwestycji, które są obecnie realizowane w szeregu krajów, zwłaszcza w odnawialne źródła energii;

Środki polityki przemysłowej

27. apeluje do UE, aby zagwarantowała długoterminowe zabezpieczenie inwestycji oraz przewidziała elastyczne mechanizmy w przypadku pogorszenia koniunktury gospodarczej (np. w celu uniknięcia nadmiernych przydziałów);
28. uważa, że włączenie podejść sektorowych do unijnego systemu handlu uprawnieniami do

emisji zwiększyłyby ogólną efektywność gospodarczą we wszystkich państwach objętych systemem; podkreśla, że warto rozważyć korzyści wynikające z rozszerzenia zakresu podejść sektorowych na kolejne sektory i państwa;

29. zwraca uwagę, że technologie z zakresu wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS) mają coraz większe znaczenie, jako technologie tymczasowe w przechodzeniu do długoterminowego zaopatrzenia w energię pochodzącą ze źródeł niekopalnych, z punktu widzenia ograniczenia emisji dwutlenku węgla nie tylko w sektorze energetycznym, ale wskazuje, że aby inwestycje w CCS były opłacalne ekonomicznie, będą one wymagały znacznie wyższej ceny emisji dwutlenku węgla w porównaniu z obecnymi poziomami; podkreśla, że akceptacja społeczna jest niezbędna do kompleksowej oceny potencjalnych projektów związanych z CCS; zauważa, że zgodnie z planem działania MAE w zakresie wychwytywania i składowania dwutlenku węgla w 2030 r. połowa wszystkich przedsięwzięć w dziedzinie CCS będzie realizowana w sektorze produkcji przemysłowej; zauważa, że warunkiem rozpoczęcia budowy elektrowni opartych na gazie winno być spełnienie kryteriów, które zgodnie z Pakietem Klimatyczno-Energetycznym w sprawie wychwytywania i składowania CO₂ winny spełniać nowo projektowane elektrownie oparte na węglu; wskazuje, że wykorzystanie takich technologii w praktyce nie powinno zmniejszać konkurencyjności europejskiego przemysłu;
30. wzywa Komisję do bezzwłocznego zaproponowania najlepszych sposobów uzupełnienia środków UE w zakresie łagodzenia zmiany klimatu o działania związane z redukcją gazów innych niż CO₂, np. HFC, które są najszybciej rosnącą grupą czynników zanieczyszczenia atmosferycznego na świecie, a także HFC23; apeluje do Komisji o wsparcie inicjatywy na rzecz uwzględniania wytwarzania HFC w protokole montrealским oraz o zawieranie dwustronnych porozumień z państwami trzecimi w sprawie ograniczania oddziaływania HFC23, mając na celu ograniczenie emisji gazów innych niż CO₂ i złagodzenie oddziaływania HFC23 w sposób racjonalny pod względem kosztów, stosując publiczne oferty cenowe o znaczeniu mniejszym niż obecne ceny emisji dwutlenku węgla;
31. zauważa wkład energii jądrowej w ograniczanie emisji CO₂, ponieważ zamknięcie elektrowni jądrowych działających w UE doprowadziłoby do 50-procentowego wzrostu emisji;
32. zauważa, że jeśli chodzi o przyszłość węgla kamiennego i lignitu, technologia CCS nie powinna być uznawana za jedyną opcję zachowania wykorzystania węgla w gospodarce UE, oraz że należy rozwijać i wprowadzać również inne niskoemisyjne technologie oparte na węglu;

Środki w zakresie badań naukowych i innowacji

33. podkreśla, że opracowywanie i wdrażanie przełomowych technologii ma kluczowe znaczenie w walce ze zmianami klimatu a jednocześnie w przekonywaniu partnerów UE na całym świecie, że można zmniejszyć emisje bez utraty konkurencyjności i miejsc pracy; uważa za istotne, by Europa dała przykład, znacznie zwiększając wydatki przeznaczone na badania w dziedzinie technologii przemysłowych, które są przyjazne środowisku i energooszczędne, w ramach programu ramowego w zakresie badań

naukowych i innowacji, który należy odpowiednio dostosować do strategicznych technologii energetycznych określonych w planie EPSTE; podkreśla konieczność odgrywania przez Europę wiodącej roli w badaniach nad klimatem i technologiami energooszczędnymi oraz prowadzenia bliskiej współpracy naukowej w tej dziedzinie z międzynarodowymi partnerami takimi jak Brazylia, Rosja, Indie i Chiny (państwa BRIC) oraz Stany Zjednoczone;

34. podkreśla potencjał rolnictwa we wnoszeniu zasadniczego wkładu w przeciwdziałanie zmianie klimatu, a w szczególności potencjał związany z wykorzystaniem odpadów rolnych do produkcji zrównoważonej energii, co zapewni rolnikom dodatkowe źródło dochodu; uważa, że przyszła WPR powinna stać się narzędziem w rękach państw członkowskich, umożliwiającym osiągnięcie celów w zakresie ochrony środowiska i zmiany klimatu, oraz że powinna ona pomóc rolnikom czerpać korzyści nieodłącznie związane z rozwojem ekologicznym; uważa, że składnik ekologiczny WPR musi być częścią płatności bezpośrednich w pierwszym filarze, aby uniknąć skomplikowanych procedur administracyjnych, zagwarantować, że stanowi on zachętę do podejmowania przez rolników zobowiązań w zakresie środowiska naturalnego oraz aby zapewnić jednolite wdrażanie we wszystkich państwach członkowskich;
35. szczególną wagę przywiązuje do współpracy między mechanizmami ochrony patentu europejskiego w dziedzinie oszczędności energii i odnawialnych źródeł energii w celu ułatwienia dostępu do cennej własności intelektualnej, która nadal jest niewykorzystana; podkreśla, że kwestią priorytetową jest konieczność aktywowania planowanego patentu europejskiego w dziedzinie oszczędności energii i odnawialnych źródeł energii;
36. podkreśla konieczność ograniczenia emisji CO₂ w sektorze transportowym poprzez zapewnienie znormalizowanej europejskiej infrastruktury dla pojazdów elektrycznych oraz większych zachęt dla producentów zrównoważonego biopaliwa drugiej generacji będącego alternatywą dla paliw kopalnych;
37. uważa, że ułatwiając łagodne przechodzenie do gospodarki niskoemisyjnej i torując drogę dla globalnego rynku emisji dwutlenku węgla, do międzynarodowych ram działań w dziedzinie klimatu po 2012 r. można również włączyć podejścia sektorowe w połączeniu z ogólnogospodarczymi pułapami w krajach uprzemysłowionych;
38. z zadowoleniem przyjmuje zamiar ukierunkowania przez Komisję strategii w dziedzinie klimatu na osiąganie długoterminowych rezultatów oraz wyraża poparcie dla idei pośrednich celów, np. na rok 2030; jest przekonany, że realne cele średnio- i długoterminowe oferują inwestorom wyraźniejsze zachęty do angażowania się w inwestycje zgodne z zasadą zrównoważonego rozwoju oraz że podwyższanie celów w obecnych ramach określonych do 2020 r. mogłoby okazać się zbyt ambitne z perspektywy inwestycyjnej;

Wspólne korzyści i skutki

39. zauważa, że zgodnie z oceną Komisji ustalenie wyższego celu ograniczenia emisji doprowadziłoby do zmniejszenia do 2020 r. importu ropy i gazu nawet o 40 miliardów EUR, przy założeniu że baryłka ropy będzie kosztować w 2020 r. 88 USD; wyraża zadowolenie, że można by tym samym zmniejszyć nawet o 56% zależność UE od importu

energii;

40. zauważa, że chociaż ma ono zachęcać do rozwoju technologii niskoemisyjnych, większe ograniczenie emisji w ramach ETS doprowadziłoby do dalszego wzrostu cen energii elektrycznej oraz – jeżeli nie będą mu towarzyszyć ambitne działania na rzecz wydajności energetycznej – kosztów energii elektrycznej, co byłoby poważnym powodem do niepokoju dla przemysłu i konsumentów w UE; uważa, że niedawne badanie Eurobarometru pokazało, iż stabilne i bezpieczne ceny energii zostały uznane przez obywateli za jedną z najważniejszych kwestii; zwraca uwagę, że dyrektywa w sprawie ETS pozwala państwom członkowskim na rekompensowanie sektorom energochłonnym wyższych cen energii elektrycznej poprzez pomoc państwa;
41. wskazuje na potencjalny wzrost europejskiej konkurencyjności dzięki innowacjom i zwiększeniu inwestycji, co może zapewnić przejście na zrównoważoną gospodarkę; twierdzi, że w odniesieniu do międzynarodowej konkurencyjności intensywniejsze działania UE na rzecz łagodzenia skutków zmian klimatu spowodowałyby osiągnięcie przez międzynarodowych konkurentów UE w szeregu sektorów przewagi pod względem kosztów i jednocześnie prowadziłyby do powstania marginesów konkurencyjności przedsiębiorstw UE w zakresie technologii służących ochronie klimatu; jest zdania, że zawarcie porozumienia międzynarodowego oznaczałoby dla konkurentów UE rezygnację z przewagi pod względem kosztów, podczas gdy margines konkurencyjności UE prawdopodobnie nie uległby zmianie;
42. podkreśla, że Europie niezbędne są przyjazne środowisku innowacje, aby utrzymała ona silną pozycję na rozwijającym się w szybkim tempie światowym rynku technologii niskoemisyjnych, oraz że pozwoliłoby to UE zyskać większą konkurencyjność względem większych podmiotów rynkowych; zwraca uwagę na konieczność zapewnienia wprowadzenia na rynek i komercjalizacji innowacyjnych rozwiązań w Europie; w związku z tym uważa, że należy udostępnić odpowiednie instrumenty finansowe, aby wspierać wprowadzanie skutecznych technologii na rynek unijny; przestrzega przed zagrożeniami związanymi z „przenoszeniem zielonych miejsc pracy”, gdyż opóźnienia w tworzeniu zrównoważonej europejskiej gospodarki sprzyjającej włączeniu społecznemu skutkowałyby przekierowaniem inwestycji i miejsc pracy w zielonych sektorach do innych regionów;
43. zauważa, że mimo przejściowego obniżenia zużycia energii w 2009 r., w przyszłości zużywanej będzie więcej energii, gdyż gospodarki państw członkowskich ożywiają się, więc uzależnienie od importu energii nadal będzie rosnąć;
44. jest zaniepokojony faktem, że w odniesieniu do innowacji w zakresie trwałych technologii następuje już zmiana na pozycji lidera – Europę wyprzedzają inne części świata, wskutek czego Europa może stać się importerem netto tych technologii i związanych z nimi produktów gotowych; stwierdza, że z najnowszych badań wynika, iż spośród 50 przedsiębiorstw uznanych za liderów w dziedzinie czystych technologii 24 mają siedzibę w Azji, 22 w Stanach Zjednoczonych, 3 w Europie i jedno w Kanadzie; podkreśla, że według badania firmy Ernst&Young dotyczącego roku 2010 Chiny i USA są najatrakcyjniejszymi regionami świata pod względem rozwoju energii ze źródeł odnawialnych;

45. uważa, że Europa powinna obecnie inwestować więcej w efektywność energetyczną, która wzmocni lokalne gospodarki, wspierając lokalne miejsca pracy, które nie mogą zostać przeniesione do państw trzecich o niższych kosztach produkcji;
46. zauważa wpływ na tworzenie miejsc pracy i konkurencyjność, wynikający z przechodzenia na niskoemisyjną gospodarkę, w miarę jak UE staje się globalnym liderem w dziedzinie technologii opartych na odnawialnych źródłach energii oraz energooszczędnych produktów i usług;

Ocena ryzyka ucieczki emisji

47. podkreśla, że europejska polityka w dziedzinie ograniczania emisji jest skuteczna w propagowaniu restrukturyzacji systemu produkcji na bardziej ekologiczny, zauważa jednak, że w przypadku wdrożenia jednostronnego mogłoby to spowodować mniejszą skuteczność ekologiczną z powodu ucieczki emisji¹;
48. zwraca uwagę, że na mocy zaproponowanych przepisów dotyczących wskaźników emisyjności zakłady przemysłowe, które nie osiągną wskaźnika, i tak będą musiały nabyć część uprawnień do emisji, co oznacza dla przedsiębiorstw z UE, które konkurują na arenie międzynarodowej, koszty, z którymi nie muszą borykać się ich światowi konkurenci; zauważa, że dzięki elastycznej strukturze ETS przedsiębiorstwa będą mogły przenosić niewykorzystane uprawnienia z drugiej do trzeciej fazy;
49. uważa, że wskaźniki ETS powinny również uwzględniać dostępne źródła energii w państwach członkowskich oraz umożliwiać ich dostosowanie w miarę zmiany kosztów energetycznych i doboru źródeł energii;
50. ubolewa nad faktem, że Komisja nie uwzględniła w odpowiednim stopniu w swoich założeniach dotyczących ucieczki emisji ich dodatkowego wpływu na ceny energii elektrycznej; podkreśla, że przemysł zużywa 40% energii elektrycznej UE, przez co odczuwa on dotkliwie każdy wzrost ceny emisji dwutlenku węgla wynikający z przenoszenia kosztów na konsumentów przez sektor energii elektrycznej; zauważa jednak, że państwa członkowskie mogą w ramach programów pomocowych wykorzystywać dochody ze sprzedaży na aukcji do łagodzenia tego zjawiska;
51. podkreśla, że nie ma jednego rozwiązania dla sektorów przemysłowych, które zagrożone są ucieczką emisji, oraz że charakter produktu lub struktura rynku są istotnymi kryteriami wyboru dostępnych narzędzi (bezpłatne przydziały uprawnień, pomoc państwa lub środki dostosowania na granicach);
52. zauważa, że istnieją rozbieżne prognozy dotyczące rynku dwutlenku węgla w 2020 r., wykorzystane przez Komisję w komunikacie z maja 2010 r. w sprawie podstawy scenariusza zakładającego ograniczenie emisji w UE o 30%, w związku z tym apeluje do Komisji o przedstawienie nowej prognozy w zakresie oceny ryzyka ucieczki emisji dwutlenku węgla, która uwzględni takie scenariusze;

¹ Wnioski z badania przeprowadzonego w dniu 3 marca 2011 r. przez Eurośroziemnomorskie Centrum ds. Zmiany Klimatu w sprawie makroekonomicznego wpływu unijnych działań na rzecz ograniczenia emisji o ponad 20%.

Dalsze możliwości i wyzwania

53. uważa, że potencjalne zmiany kosztów pracy i energii wynikające z realizacji polityki UE w zakresie przeciwdziałania zmianom klimatu nie powinny doprowadzić do dumpingu społecznego i ucieczki emisji, oraz wzywa Komisję do zbadania tego typu zagrożeń; z tej przyczyny wzywa również inne kraje rozwinięte lub rozwijające się do zobowiązania się do odpowiednich lub porównywalnych działań;
54. apeluje do Komisji o wsparcie, z jednej strony, działań związanych z zaspokojeniem potrzeb rynku pracy wynikających z przechodzenia na gospodarkę niskoemisyjną oraz, z drugiej strony, działań restrukturyzacyjnych obejmujących pracowników, którzy stali się dostępni w nowych sektorach;
55. uważa, że środki finansowe przeznaczane na spójność należy wykorzystywać bardziej efektywnie w celu propagowania energii ze źródeł odnawialnych, efektywności energetycznej i niskoemisyjnych technologii energetycznych;
56. podkreśla, że wzrost cen emisji dwutlenku węgla doprowadzi do dalszego wzrostu kosztów energii elektrycznej; zaznacza, że każdy wzrost ceny emisji dwutlenku węgla o 1 EUR skutkuje wzrostem o ponad 2 miliardy EUR dodatkowych kosztów ponoszonych przez obywateli w postaci opłat za energię elektryczną, których 40% przypada na przemysł; apeluje do Komisji o przeprowadzenie konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi stronami w celu przedstawienia odpowiednich rozwiązań, które nie zakłócają konkurencji;
57. podkreśla, że zgodnie ze sprawozdaniem Międzynarodowej Agencji Energetycznej (MAE) pt. „World Energy Outlook 2010” [Prognoza w sprawie sytuacji energetycznej na świecie], cel 2°C może zostać osiągnięty tylko wtedy, gdy bieżące zobowiązania będą energicznie wdrażane w okresie do 2020 r., a po tym roku podjęte zostanie o wiele silniejsze działanie; w związku z tym apeluje do Komisji i Rady (Europejskiej) o dążenie do szybszego, skoordynowanego w skali międzynarodowej i uzgodnionego przez grupę G-20 eliminowania dotacji na paliwa kopalne oraz do przedstawiania stosownych wniosków na poziomie UE;
58. przypomina w tym kontekście o komunikacie Komisji w sprawie strategii Europa 2020, w którym wzywa ona do przesunięcia obciążeń podatkowych z siły roboczej do sektora energetycznego; z zadowoleniem przyjmuje przedstawioną w rocznej wizji wzrostu gospodarczego zapowiedź dostosowania europejskich ram opodatkowania energii do unijnych celów w dziedzinie energetyki i klimatu;
59. wyraża zaniepokojenie faktem, że do 47% wzrostu emisji CO₂ związanych ze zużyciem energii w UE w latach 1990-2006 doprowadził głównie import z krajów o mniej restrykcyjnych ograniczeniach emisji CO₂; zauważa, że jest to całkowicie niezależne od niedawnej unijnej polityki w zakresie zmiany klimatu, a w szczególności ETS; mimo to zwraca się do Komisji, aby przeprowadziła ocenę tego, czy takie tendencje utrzymują się również po 2006 r.;
60. wzywa Komisję do podjęcia następujących działań praktycznych:

- ocena wpływu wewnętrznej polityki UE w zakresie ograniczenia emisji na zatrudnienie, w tym na możliwości znalezienia pracy, wspieranie zwiększania wiedzy na temat rozwiązań niskoemisyjnych, potrzeb w zakresie przekwalifikowania i podniesienia kwalifikacji pracowników wykonujących pracę związaną z energetyką oraz kształcenia i szkoleń, zwłaszcza dla MŚP,
- analiza stopnia, w jakim państwa członkowskie wywiązują się ze zobowiązania do przeznaczania co najmniej 50% dochodów ze sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji na środki na rzecz łagodzenia skutków zmian klimatu i przystosowywania się do nich, oraz zaproponowanie w razie potrzeby odpowiednich środków,
- analiza wpływu zwiększenia unijnego celu w zakresie redukcji emisji na poziomie państw członkowskich, zgodnie z konkluzjami Rady ds. Środowiska z dnia 14 marca 2011 r.,
- zapewnienie odpowiedniego finansowania planu EPSTE,
- wspieranie wydajnego wykorzystywania przez państwa członkowskie funduszy strukturalnych i funduszy przeznaczonych na spójność, w szczególności na środki związane z wydajnością energetyczną, przy pełnej świadomości tego, że inwestycje takie muszą mieć charakter regionalny i służyć niwelowaniu różnic gospodarczych i społecznych w UE,
- wprowadzenie innowacyjnych mechanizmów finansowych (takich jak programy cykliczne),
- przeznaczenie dodatkowych funduszy dla regionów słabszych lub znajdujących się w trudnej sytuacji na pokrycie kosztów działań podejmowanych w sektorach nieobjętych ETS (budynki, transport, rolnictwo),
- nadanie priorytetowego znaczenia badaniom naukowym w dziedzinie klimatu i energetyki w ósmym ramowym programie badawczym, w tym wydajności energetycznej, oraz badanie przyczyn zmian klimatu i sposobów przystosowania się do nich,
- analiza stopnia, w jakim jednostronny ruch polegający na zwiększeniu celu UE w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych do poziomu ponad 20% mógłby stanowić zachętę dla innych krajów do przystąpienia do porozumienia międzynarodowego,
- zbadanie potencjalnego wpływu na przenoszenie zielonych miejsc pracy oraz zmniejszanie inwestycji i konkurencyjności w zielonych sektorach.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	9.5.2011
Wynik głosowania końcowego	+ : 38 - : 4 0 : 2
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Jean-Pierre Audy, Zigmantas Balčytis, Ivo Belet, Bendt Bendtsen, Jan Březina, Maria Da Graça Carvalho, Giles Chichester, Pilar del Castillo Vera, Lena Ek, Ioan Enciu, Adam Gierek, Norbert Glante, Fiona Hall, Romana Jordan Cizelj, Krišjānis Kariņš, Lena Kolarska-Bobińska, Philippe Lamberts, Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz, Marisa Matias, Jaroslav Paška, Herbert Reul, Teresa Riera Madurell, Jens Rohde, Paul Rübig, Amalia Sartori, Britta Thomsen, Evžen Tošenovský, Ioannis A. Tsoukalas, Niki Tzavela, Marita Ulvskog, Kathleen Van Brempt, Henri Weber
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Matthias Groote, Françoise Grossetête, Cristina Gutiérrez-Cortines, Satu Hassi, Jolanta Emilia Hibner, Yannick Jadot, Oriol Junqueras Vies, Silvana Koch-Mehrin, Vladko Todorov Panayotov, Algirdas Saudargas, Silvia-Adriana Țicău
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Alexandra Thein

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	24.5.2011
Wynik głosowania końcowego	+ : 44 - : 14 0 : 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	János Áder, Elena Oana Antonescu, Kriton Arsenis, Sophie Auconie, Pilar Ayuso, Paolo Bartolozzi, Sandrine Bélier, Sergio Berlato, Milan Cabrnock, Nessa Childers, Chris Davies, Esther de Lange, Anne Delvaux, Bas Eickhout, Edite Estrela, Jill Evans, Karl-Heinz Florenz, Elisabetta Gardini, Gerben-Jan Gerbrandy, Nick Griffin, Françoise Grossetête, Cristina Gutiérrez-Cortines, Jolanta Emilia Hibner, Dan Jørgensen, Christa Kläß, Jo Leinen, Corinne Lepage, Peter Liese, Kartika Tamara Liotard, Linda McAvan, Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė, Gilles Pargneaux, Andres Perello Rodriguez, Sirpa Pietikäinen, Mario Pirillo, Pavel Poc, Vittorio Prodi, Anna Rosbach, Oreste Rossi, Dagmar Roth-Behrendt, Daciana Octavia Sârbu, Carl Schlyter, Horst Schnellhardt, Richard Seeber, Theodoros Skylakakis, Bogusław Sonik, Claudiu Ciprian Tănăsescu, Salvatore Tatarella, Åsa Westlund, Sabine Wils, Marina Yannakoudakis
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Matthias Groote, Riikka Manner, Marisa Matias, Judith A. Merkies, James Nicholson, Marit Paulsen, Marianne Thyssen, Michail Tremopoulos